

N. ΣΟΥΡ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

10 Ὀδὸς Προαστείου, ἀρ. 10

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κτλ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πέτρον Μαέλ : ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29, ναυτικὸν μυθιστόρημα, (μετὰ εἰκόνων), κατὰ μετάφρασιν Χαρ. Ἀρρίνου. — Βσεβολδδ Κρεστόβσκη : ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ, μετάφρασις Ἀγ. Γ. Κωνσταντινίδου. — Gabriel Dantraques : ΕΓΓΑΜΟΣ ἢ ΑΥΤΟΧΕΙΡ; διήγημα. — Ροδόλφου Μωρέττη : Η ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ, διήγημα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτέα

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50 ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσοῦ 15.

Ἐν Ρωσίᾳ ρούβλια 6.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Ἡ ἐκκύβευσις τοῦ ἡμετέρου **Λαχείου Βεβλίων**, ἥτις εἶχε προκηρυχθῆ διὰ τὴν 17^{ην} Δεκεμβρίου, ἀναβάλλεται μέχρι τῆς 17^{ης} Ἰανουαρίου 1890, καθ' ἣν ἡμέραν θὰ παραδοθῶσι καὶ τὰ κέρδη. Τοῦτο ἀναγκαζόμεθα νὰ πράξωμεν ὡς ἐκ τῆς καθυστερήσεως τῆς συνδρομῆς ὀλίγων εἰσέτι συνδρομητῶν ἡμῶν πρὸ πάντων ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ λοιποῖς περιχώροις τῆς Αἰγύπτου, τοὺς ὁποίους μάλιστα, παρακαλοῦμεν νὰ ἐπισπεύσωσι τὴν ἐξόφλησιν τῶν λαχειοφόρων ἀποδείξεων τῶν — δι' αἰγυπτιακῶν γραμματοσήμων ἐν ἐπιστολῇ ἐπὶ συστάσει, εἴτε ἀπ' εὐθείας πρὸς τὴν διεύθυνσιν, εἴτε πρὸς τὸν γενικὸν ἐν Ἀλεξανδρείᾳ πράκτορα ἡμῶν κ. Π. Γριτζάνην — χάριν τῶν ἄλλων, οἵτινες ἐπλήρωσαν ἤδη καὶ ἀξιοῦσι ταχεῖαν τὴν ἐκκύβευσιν. Τὴν αὐτὴν παράκλησιν ἀποτείνομεν καὶ πρὸς τοὺς ἐν Ἀθήναις κκ. Συνδρομητὰς ἡμῶν.

Ἡ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΙΕΤΡΟΥ ΜΑΕΛ

ΤΟ ΤΟΡΠΙΛΛΟΒΟΛΟΝ 29

ΝΑΥΤΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

5

Παρήλθον ἡμέραι. Ἐπὶ πλέον τῆς ἐβδομάδος ὁ στόλος ἔμεινε ναυλοχῶν εἰς τὸ ὄρμον τοῦ Μάτ-Σού. Πλὴν οὐδεὶς ἔμε-

ρίμνα περὶ τῆς ἐπαύριον. Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν πάντες οἱ ἄνδρες ἦσαν πρόθυμοι νὰ φονευθῶσιν εἰς νεῦμα μόνον τοῦ ναυάρχου.

Οὐδέποτε πράγματι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ναπολέοντος καὶ τοῦ Μπουζῶ ἀρχηγὸς στρατοῦ ἢ στόλου ἐξήσκησε μεῖζον γόητρον. Ὁ Κουρμπέ θεωρεῖται ἀήττητος ἀληθῶς δὲ ὁ ἔνδοξος ναυτικὸς ἐξετέλεσε τεράστια. Τὴν 23 καὶ 24 Αὐγούστου κατέστρεψε τὸν ναύσταθμον τοῦ Φοῦ Τσέου καὶ τὸν σινικὸν στόλον, τὴν 26 κατεσίγασε τὰ πυροβολεῖα τῶν ἐκβολῶν τοῦ Κιμ-Παί, μολονότι τὸ πῦρ αὐτῶν διηρηθῆνετο ἄριστα καὶ μολονότι εἶχεν ὑπ' αὐτὸν πλοῖα σχετικῶς μικρῆς ὀλκῆς.

Κατὰ τὰς δύο πρώτας ἡμέρας οἱ Γάλλοι ἔσχον ἕξ νεκροὺς καὶ εἰκοσιεπτὰ τραυματίας. Αἱ ἀπώλειαι τῶν δύο ἐπομένων ἡμερῶν ἀνῆλθον ἐν συνόλῳ εἰς εἴκοσι καὶ ἓνα ἄνδρας ἐκτὸς μάχης. Οὐδέποτε τοιαῦτα θαυμαστικά ἀποτελέσματα ἐπεδείχθησαν μὲ τόσον ὀλίγας ζημίας.

Ἐκ τῆς ἐκτιμῆσεως μόνον, ἦν ἐδεικνυον τὰ πληρώματα πρὸς τὸν ἔνδοξον αὐτῶν ἀρχηγόν, τὰ εὐρωπαϊκὰ ἔθνη ἐνόησαν ὅτι ἦρως τις μέγας, ὡς ὁ τῶν ἀρχαίων χρόνων, ἀνέστη ἐν Γαλλίᾳ. Ὁ Φριδερίκος Πλεμόν αὐτὸς παραφερόμενος, ἐκ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, ἔσχε στιγμὴν χαρᾶς ἐν τῇ μελαγχολικῇ αὐτοῦ ρέμβῃ. «Εἶνε ὁ Ἐπαμεινώνδας!», εἶπε μίαν ἡμέραν λαλῶν περὶ τοῦ ἀρχηγοῦ του καὶ ἡ λέξις ἠτύχησε νὰ διαδοθῆ. Φεῦ! ὡς ὁ σωτὴρ τῶν Θηβῶν ὁ Κουρμπέ ἔμελλε νὰ ταφῆ ἐν τῷ θριάμβῳ του.

Τὴν 30 Αὐγούστου ὁ στόλος ἀποπλέει ἐκ τοῦ Μάτ-Σού. Ἡ διαταγὴ ὀρίζει, ὡς βεβαιοῦται, τόπον συναντήσεως τὴν νῆσον Χαϊ-Νάν. Ἐκεῖ ὁ ναύαρχος θὰ συναθροίσῃ ὑπὸ τὴν διοίκησιν σου πάσας τὰς ἐν τῇ ἀπωτάτῃ Ἀνατολῇ εὐρισκομένας γαλλικὰς ναυτικὰς δυνάμεις. Ὁ στόλος οὗτος περιλαμβάνει τέσσαρα θωρηκτά, ἦτοι τὸν Βαριάροδον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Λαγκαλισσονιέρ καὶ τὸν Θριαμβευτήν· ἕξ καταδρομικά, ἦτοι τὸ Λυγκαί-Τρουέν, τὸ

Δεσταίν, τὸ Βιλλάρ, τὸν Σατῶ-Ρενῶ, τὸ Νιελλύ, τὸ Σαπλαίν· τέσσαρας προσκόπους, ἦτοι τὸ Ριγκῶ δὲ Ζενουίλλύ, τὸ Ἀμελέν, τὸ Προσκόπον, καὶ τὸν Βόλταν, τὸ ὀπλιταγωγὸν Νίβ, τὸ μεταγωγικὸν ἀτμόπλοιοι Δράκ, τὰς κανονιοφόρους Ἀσπίδα, Δουτέν, Λύγκα, Ἐχίδναν, καὶ τὸ 29 μεθ' ἐνός ἐτέρου τορπιλλοβόλου.

Πρὶν ἀπέλθωσιν ἐκ τῶν ὑδάτων τοῦ Φῶ-Κιὲν πένθιμος τελετὴ συνήθροισε τοὺς ἀξιωματικὸς καὶ τοὺς ναύτας πέριξ τῶν ἐνδόξων νεκρῶν τῶν πέντε ἡμερῶν τῶν διαφόρων μαχῶν, αἵτινες ἀπεκλήθησαν ναυμαχίαι τοῦ Φοῦ-Τσέου, τῆς Παγόδας τῆς Ἀγκύρας, τοῦ Σάγκ-Μέν, τοῦ Μιν-Κάν, καὶ τοῦ Κιμ-Παί. Ἐπὶ κεφαλῆς τῶν ὀνομάτων, τῶν ἀναφερομένων ἐν τῇ νεκρολογίᾳ ταύτῃ, διαπρέπει τὸ τοῦ ὑποπλοιαρχοῦ Βουέ-Βιλωμέζ. Μεταξὺ τῶν τραυματιῶν συγκαταλέγονται ὁ Ραβέλ ὑπασπιστὴς τοῦ ναυάρχου καὶ ὁ Λατούρ, ὁ ἠρωϊκὸς κυβερνήτης ἐνός τορπιλλοβόλου.

Αἰφνης ὁ δρόμος ἀνακόπτεται. Νέαι ὁδηγίαι ἔφθασαν διὰ τοῦ τηλεγράφου. Εἶνε βέβαιον πλέον ἢ ἀμφίρροπος διπλωματία καταστρέφει καὶ πάλιν τοὺς καρπούς τῆς ἀξιοθαυμάστου αὐτῆς ἐκστρατείας καὶ καταδικάζει τὸν νοσοῦντα ἤδη Κουρμπέ εἰς ἀκίνησιαν ἐπὶ τοῦ πλοίου του. Τὸ Σάγκ-Αἰ καὶ ἡ Καντῶν οὐδένα πλέον διατρέχουσι κίνδυνον. Ὁ στόλος ἐπιστρέφει εἰς τὸ Κέ-Λούγκ.

Τὴν 2 Σεπτεμβρίου ἀρχεται ἡ ἀνωφελὴς αὐτὴ καὶ φονικὴ στάθμευσις. Τὸ πῦρ τοῦ στόλου μαστίζει τὴν παραλίαν. Ἡ αὐτὴ μάχη ἐπαναλαμβάνεται τὴν 4. Οἱ Σίνοι ἀντέστησαν ἐπὶ δεκαπέντε λεπτὰ ἀκριβῶς μὲ τὰ πεδιναὶ τηλεβόλα τῶν κατὰ τῶν τηλεβόλων τῶν 12 ὑφεκατομέτρων καὶ τῶν Χότσικς τῆς Ἐχίδνης καὶ τοῦ Λυγκῶς.

Τέλος τὴν 5, οἱ πεντακόσιοι ἄνδρες τοῦ ἀποβατικοῦ σώματος τοῦ Τογκίνου ἀποβιβάζονται διὰ τὰ ὀχυρώματα τῆς πόλεως. Ἀλλὰ τοὺς ναύτας καὶ τοὺς στρατιώτας δὲν θερίζει πλέον τὸ πῦρ τοῦ ἐ-

χρoυ· τoύς θeρiζeι καθ' ἐκάστην ὁ τύπος, ἡ δυσεντερία, ἡ χολέρα.

Τὴν 6 Σεπτεμβρίου τὸ 29 ὠρισμένως ὑποδειχθὲν ἀποβάλλει τὴν μάχιμον ἰδιότητά του.

Καθίσταται ὁ μεταγωγεὺς ὕδατος ποσίμου διὰ τοὺς πολιορκητὰς καὶ ἐπὶ δύο ἑβδομάδας ἐκτελεῖ τὴν κοπιώδη ταύτην ὑπηρεσίαν. Μετὰ ὀκτὼ ἡμέρας ὁ Ζιλδὰ, ὅστις δὲν ἠδυνήθη νὰ διασώσῃ τὸν ἀποκοπέντα τοῦ δάκτυλον, πίπτει ἀσθενὴς ὑπὸ τὴν ἐπίδρασιν τοῦ φλογεροῦ ἐκείνου κλίματος. Ἐδέησε τὰ τὸν ἀποβιβάσασιν εἰς τὴν ξηρὰν καὶ νὰ τὸν μεταφέρωσιν εἰς τὰς σκηνάς, αἵτινες χρησιμεύουσιν ὡς νοσοκομεῖον εἰς τὸ ὑπαιθρον. Ἡ ἰσχυρὰ κρᾶσις τοῦ ἀντέχει, ἀλλ' ὁ ἀνδρεῖος ναύτης μετὰ τὴν ἀνάρρωσίν του ἀναλαμβάνει παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συντρόφου τοῦ Κλέτου τὸ ὄπλον τοῦ ἀκροβολιστοῦ.

Διότι ἡμέραν τινὰ τὸ τορπιλλοδόλον ἐβλάθη καιρίως ὑπὸ ὀβίδος καὶ ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταποντισθῇ. Ὁ Πλεμὸν διωρίσθη διοικητὴς ἐνὸς τμήματος τῶν πολιορκητικῶν ἐργασιῶν. Εἶνε τοῦτο τὸ κοπιωδέστατον μέρος τῆς ἐν τῇ ξηρᾷ ὑπηρεσίας.

Πολλὰς στερήσεις, πολλὰς βασάνους μέλλει νὰ ὑποστῇ ὁ ἀξιωματικὸς.

Οὐδεὶς δύναται νὰ εἴπῃ πόσους ἥρωας ἀγνώστους, πόσας στωϊκὰς ἀφοσιώσεις ἀριθμεῖ ἐκεῖ ἡ Γαλλία. Καθ' ἐκάστην πρωίαν ὁ ἥλιος ἀνατέλλων γεννᾷ νέας ἐλπίδας· καθ' ἐκάστην ἑσπέραν ἡ νύξ καλύπτει μὲ τὸν πέπλον τῆς τὴν χάνωσιν, τὴν ἀποθάρρυνσιν, καὶ τὴν ἀγανάκτησιν, ἧτις δὲν τολμᾷ νὰ ἐκραγῇ δημοσίᾳ. Καὶ τὸ τοιοῦτο παρατείνεται ἐπ' ἀορίστῳ, εἰς τὸ ἀνηλεὲς ἐκεῖνο κλίμα, εἰς τὸν βρόχρον τοῦ ἐδάφους ἐκείνου, ὕγρου διαρκῶς ἐκ τῆς ἀπαύστου βροχῆς.

Τροφοδοτούμενοι ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς ξηρᾶς οἱ Σῖναι ἐμπνέουσιν τοὺς Γάλλους, ὡς ἐνέπαιζον αὐτοὺς καὶ πρὸ τοῦ Φοῦ Τσέου. Τί ἔμενον ἐκεῖ ἀδρανεῖς πρὸ τῆς Φορμύζας. Καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ὁ Κουρμπὲ μέλλει ἀκόμη νὰ νικήσῃ βαιῶν πρὸς τὸν τάφον καθ' ἐκάστην, ζωογονῶν διὰ τῆς στωϊκῆς ἀπελπισίας του, διὰ τῆς θανατηφόρου ἐγκατερθήσεως του τὴν ἀληθῶς ἀτυχῆ πολιτικὴν τῆς κυβερνήσεώς του.

Ταῦτα πάντα καὶ οἱ ναῦται καὶ οἱ στρατιῶται συναισθάνονται, ἀλλὰ καταπνίγουν τὴν στενοχωρίαν τῶν κατασιγάζουσι τὰ παράπονά των. Ἡ μερὶς τῆς τροφῆς καθ' ἐκάστην ἐλαττοῦται· τὸ ὕδωρ δὲν πίνεται· ὁ διπυρίτης καὶ τὰ παστὰ καταβάλλουσι τέλος τὸς ἤδη ἐξασθενήσαντας ὀργανισμούς. Ἄλλ' ἀδιάφορον! ὑποβάλλονται εἰς πάντας τὰς στερήσεις χάριν τῆς Γαλλίας. Καὶ ἡ σιωπὴ βασιλεύει καὶ τὰ παράπονα σιγῶσιν. Διαρκῶς δὲ οἱ ἡρωϊκοὶ αὐτοὶ ἐπιθάνονται βλέπουσι διερχομένην ἐν τῷ μέσῳ αὐτῶν τὴν ἰσχνὴν μορφήν, ὠχροτέραν κατὰ πᾶσαν πρωίαν τοῦ ἀρχηγῶ, οὗ ὁ Βαγιάρδος θὰ κομίσῃ εἰς τὴν πάτριον γῆν τὸ δαφνοστεφές λείψανον.

Ὁ Πλεμὸν εὐρίσκειται εἰς τὴν θέσιν του.

Καὶ αὐτὸς μετέχει τῆς ἐγκατερθήσεως καὶ τῶν στερήσεων· ἀλλ' ἡ συμμετοχὴ αὐτῆ δι' αὐτὸν εἶνε βαρυτέρα ἢ διὰ πάντα ἄλλον. Ἡ κατεσπαραγμένη ψυχὴ του δὲν ὑποστηρίζει πλέον τὸ σῶμα εἰμὴ διὰ θαυμασίας ὑποταγῆς εἰς τὸ πεπρωμένον. Καὶ ἐν τοσοῦτῳ ὁ καιρὸς παρέρχεται πλησιάζει ἡ δεκάτη πέμπτη Σεπτεμβρίου, καθ' ἣν θὰ τελεσθῶσιν ἐν Νικαίᾳ οἱ γάμοι τῆς Λευκῆς Διλλιέρ μετὰ τοῦ Λεοπόλδου Γκιδάλ. Κᾶτι τι, φρικτόν τι προαίσθημα φαίνεται λέγον εἰς τὸν ἀξιωματικὸν ὅτι τὴν ἡμέραν ἐκείνην θὰ λήξωσιν ὅλα τὰ δεινὰ του.

Ἐν τούτοις ἀκόμη δὲν ἐξήντησε τὴν κύλικα, ἀκόμη δὲν ἐκένωσε τὸ ποτήριον μέχρι τριγός. Τὴν 13 τοῦ μηνὸς ὁ Πλεμὸν ἔλαβεν ἐπιστολὴν μὲ μέλαν περιθώριον. Οἱ ὀφθαλμοὶ του, αἵτινες ἔμενον ξηροὶ ἔνεκα ἀκριβῶς τῆς ὑπερβολικῆς ὀδύνης, ἐθολώθησαν ἐν τούτοις. Ἡ χεὶρ του ἔτρεμε διασχιζούσα τὸν φάκελλον. Ἐπίστευον ὅτι οὐδὲν ὑπελείπετο αὐτῷ νὰ μάθῃ ἐπὶ πλέον δυνάμενον νὰ προκαλέσῃ τὰ δάκρυά του· ἀλλ' ἠπάτατο. Ἡ ἐπιστολὴ αὐτῆ κομίζει τὴν ὑπάτην τῶν θλίψεων.

Ἀπέθανεν ἡ μήτηρ του! ἀπέθανε, διότι ἐνόμισεν ὅτι εἶχεν ἀποθάνει ὁ υἱὸς τῆς. Ἐν τυπογραφικὸν λάθος εἰς τὴν ἐφημερίδα ἤκοσεν ὅπως συντρίψῃ τὴν γυναικίαν ἐκείνην καρδίαν, ἥδη κατεσπαραγμένην ὑπὸ τῆς συμφορᾶς. Καὶ ὁ υἱὸς τῆς, ἐνῶ αἰσθάνεται τὸν λυγμὸν τῆς ἀφανοῦς ἀγωνίας, τῆς προερχομένης ἐκ τῆς πείνης, ἐκ τῆς δίψης, ἐκ τῆς κοπώσεως, ἐκ τῶν παντοειδῶν στερήσεων, ἀναλογίζεται ὅτι δὲν δύναται νὰ πορευθῇ παρὰ τὸ ἱερὸν προσκεφάλαιόν τῆς καὶ κλείσῃ τὰ ὄμματα τῆς ἀγίας γυναικός, εἰς ἣν ὀφείλει τὴν ὑπαρξίν.

ὦ! ἄς ἔλθῃ τώρα ὁ θάνατος, θὰ εἶνε ποθητός!

Τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν ὁ ναύαρχος προσεκάλεσε τὸν ὑποπλοίαρχον.

— Φίλε μου, εἶπεν αὐτῷ, ἔμαθα πρὸ ὀλίγου τὴν συμφορὰν σου. Ἀπώλεσε τὴν ἀρίστην τῶν μητέρων· ἀλλὰ πρέπει νὰ φανῆς γενναῖος, οἷος εἶσαι. Ἡθέλησα αὐτοπροσώπως νὰ σοῦ ἐκφράσω τὴν θλίψιν μου. Θέλεις νὰ ζητήσης ἄδειαν ἀπουσίας;

Ὁ Πλεμὸν ἔσεισε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ναύαρχε, ἀπήντησε, τὴν ὥραν ταύτην, καθ' ἣν θέλετε νὰ μὲ παρηγορήσετε διὰ τῶν λόγων σας, ἡ μήτηρ μου ἀναπαύεται ἤδη πρὸ δύο μηνῶν πλησίον τοῦ πατρὸς μου εἰς κοιμητήριόν τι τῆς Βρετανίας. Ἐὰν ἐπιζήσω, θὰ ὑπάγω νὰ ἐπαναλάβω παρὰ τὴν πλάκα τοῦ τάφου τῆς τὴν τιμὴν, ἣν ἀπενείματε πρὸς αὐτήν.

Καὶ ὁ μέγας ναυτικὸς σφίγγων τὴν χεῖρα τοῦ ἡμέτερου ἀξιωματικοῦ ἐκράτησεν αὐτὴν πρὸς στιγμὴν μεταξὺ τῶν ἰδικῶν του.

— Θὰ ἐπανίδῃς τὴν Γαλλίαν, Πλεμὸν, εἶπεν αὐτῷ. Θὰ λάβῃς αὐτὴν τὴν παρηγορίαν. Ἄλλ' ὑπάρχει ἴσως δι' ἄλλους πεπρωμένον χειρότερον τοῦ ἰδικοῦ σου!

Ὁ ὑποπλοίαρχος ἀπεσύρθη, ἐνῶ περὶ τὰ ὄψα του ἤχετ' ἀκόμη τὸ καρτερικὸν ἐ-

κεῖνο παράπονον, βλέπει δὲ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἰσχνῆς ἐκείνης μορφῆς, τῆς καταβιβρωσκομένης ὑπὸ τῆς νόσου, ἣν μόλις ζωογονεῖ ἀκόμη τὸ πῦρ τοῦ πάντοτε ἰσχυροῦ βλέμματός του.

Ποῖος ἀρχαῖος σοφός, ποία διάνοια μεγάλων ἡμερῶν ἀνέζη ἐν τῷ μεγάλῳ ἐκείνῳ ἀρχηγῷ.

Τέλος ἀνατέλλει ὁ ἥλιος τῆς 15 Σεπτεμβρίου, ἥλιος ἀπροσδόκητος, ὅστις ἐπὶ τρεῖς ὥρας φλέγει διὰ τῶν ἀκτίνων του τοὺς ἀτυχεῖς ριγούντας ἐκ τοῦ πυρετοῦ παρὰ τὰ ὀχυρώματα τοῦ Κε-Λούγκ.

Οἱ Σῖναι ἐπωφελοῦνται ὅπως ἐπιχειρήσωσιν ἔξοδον.

Εἶνε ἡ ὥρα δεκάτη. Χρυσῆ ἀνταύγεια σκορπίζεται ἐπὶ τῆς θαλάσσης· τὰ χλοερὰ φυλλώματα τῆς ὀρεινῆς νήσου φρικωδῶσιν ὑπὸ τὴν θερμὴν θωπείαν. Ἐκπληκτοὶ ἐπὶ τῇ καλοκαιρίᾳ οἱ Γάλλοι ναῦται καὶ οἱ στρατιῶται πανηγυρίζουσιν αὐτήν. Ἐπὶ στιγμὴν ἡ ἐκ τῆς ὠραίας πρωίας μέθη ζαλίζει τοὺς ἀνδρας καὶ τοὺς κάμνει νὰ λησμονῶσιν τὴν πολιορκίαν καὶ τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου.

Αἴφνης τουφεκοβολισμὸς ἀντηχεῖ. Τὰ κίτρινα πρόσωπα φαίνονται πανταχόθεν. Εἰς τὰ ὄπλα!

Ὁ Πλεμὸν εὐρέθη ἔτοιμος ἐκ τῶν πρώτων.

Ἐν रिπῇ ὀφθαλμοῦ εἶδε τὸν κίνδυνον. Ἐκεῖ κάτω, ὅπου ἐτοποθετήθησαν αἱ πυροβολοκίαι τοῦ πεδινοῦ πυροβολικοῦ, τρία τηλεβόλα μείναντα ἐπὶ τινὰς ἡμέρας ἄνευ πυροβολητῶν, ἀπειλοῦνται ἀπειθείας. Αὐτὰ εἶδον οἱ Σῖναι καὶ πρὸς αὐτὰ φέρονται ἀθρόοι. Πρέπει νὰ ἀποκρουσθῶσιν πρὶν ἢ καθηλώσωσιν τὰ πυροβόλα.

Ὁ ἀξιωματικὸς τοῦ τορπιλλοδόλου μόλις ἔχει εἴκοσιν ἀνδρας ὑπὸ τὰς διαταγὰς του· ἀλλ' οἱ ἀνδρες οὗτοι εἶνε ναῦται. Τοὺς παρορμᾷ διὰ μιᾶς μόνης κραυγῆς: « Ἐμπρός! » Αὐτὸς ὁ ἴδιος προηγείται ξιφῆρης. Ἡ δρᾶξ αὐτῆ τῶν ἀνδρῶν ἐπιπίπτει μετὰ μανιώδους ὀρμῆς κατὰ τῶν σινικῶν στρατευμάτων. Πυροβολισμὸς ἐκ τοῦ συσταδῆν συνταράττει αὐτὰ, μετ' ὀλίγας στιγμὰς δὲ ἡ λόγχη καὶ ἡ σπάθη ἀνοίγουσι χάσματα εἰς τὰς τάξεις των. Αἱ τάξεις τῶν Σινῶν τακτικῶν στρατιωτῶν διασπῶνται. Ὁπισθοχωροῦσι φύρδην μίγδην, ἐνῶ ὁ Γάλλος σαλπικτῆς καλεῖ μακρόθεν τοὺς στρατιώτας τοῦ ξένου λεγεῶνος καὶ τοὺς πεζοναύτας.

Ἡ προσβολὴ τῶν Σινῶν ἀπέτυχεν.

Φεύγουσι κατεπτοημένοι, ὁ δὲ Πλεμὸν εὐρίσκειται πάντοτε ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ. Τὸ ξίφος του εἶνε ἐρυθρὸν ἐκ τοῦ αἵματος. Ἐκατέρωθεν αὐτοῦ ὁ Κλέτος καὶ ὁ Ζιλδὰς μάχονται ἀκαταπόνητοι, ἰδίως δὲ ὁ τελευταῖος. Μετὰ τὴν ἠκρωτηριασμένην χεῖρά του ὁ ναύτης κραδαίνει τὸ ὄπλον του τρομακτικῶς περιστρέφων αὐτὸ ὡς ρόπαλον.

— Κακομοίριδες! ἀναφωνεῖ· μοῦ χρειάζονται ἑκατὸν κεφάλια ἰδικὰ σας διὰ ν' ἀποζημιωθῶ διὰ τὸ δάκτυλον ὅπου μοῦ ἐκόψετε!

Εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἔμπροσθέν των, ἐν τῷ μέσῳ τῶν φυγάδων, κυματίζει μεγάλη σημαία κιτρίνη, κεκοσμημένη διὰ φανταστικῶν δρακόντων.

— Παιδιά, τὴν σημαίαν! διατάσσει ὁ Πλεμών.

Καὶ διανύει αὐτοπροσώπως τὴν ὁδόν. Φονεῖ τὸν Σίνα ἀξιωματικόν, ὅστις ἐφρούρει αὐτὴν καὶ ἀρπάζει τὸ ἀκόντιον.

Ταύτοχρόνως ὅμως δύο σφαῖραι τὸν ἀνατρέπουσιν.

Ἡ πρώτη διέτρησεν ἀμφοτέρας τὰς παρειάς του· ἡ δευτέρα εἰσῆλθεν εἰς τὴν μασχάλην του. Κατέπεσεν.

Ἄλλ' ὁ Κλέτος ἐκυρίευσεν τὴν σημαίαν. Ὁ ἠράκλειος Ζιλδὰ περικαλύπτει διὰ τῶν πτυχῶν τῆς τοῦ σώματος τοῦ ὑποπλοιάρχου καὶ ἀποκομίζει αὐτὸ ἐπὶ τῶν ὤμων του. Ἡ συμπλοκὴ περατοῦται ἐντὸς πυκνῆς ὀμίχλης καπνοῦ, ἐνῶ οἱ Σίνα ἀποκρουσθέντες ἐπανέρχονται εἰς τὰ ὀχυρώματά των καὶ καταδιώκονται ἐκ τοῦ συστάδην διὰ τῆς λόγῃς.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΣ

Εἰς τὸ προσέχεις:

ΑΛΗΘΕΣ ΔΡΑΜΑ ἘΝ ΜΙΚΡΑΙ ΑΣΙΑΙ

ὑπὸ ἸΩΑΚΕΙΜ ΒΑΛΑΒΑΝΚ

[Διακοπεῖσα συνέχεια]

ΒΕΒΒΟΛΟΑ ΚΡΕΣΤΟΒΕΚΗ

ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΝΟΜΟΥ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

ΙΑ'

Γνωρίζεις, ἢ δὲν γνωρίζεις;

Τὴν ἐπαύριον μετὰ τὴν κηδεῖαν ὁ Πλάτων Βασίλεγεβιτς ἠγέρθη ἀργά. Ἦτο ἡ πρώτη νύξ, ἦν οὗτος, λίαν ἐξηνητημένος φυσικῶς καὶ ἐν μέρει ἠθικῶς, διῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ἐπὶ τῆς συνήθους, ἀναπαυτικῆς κλίνης του καὶ ἐκοιμήθη καλῶς. Μεχρισίουτου δὲ ὁ νεκρὸς ἔκειτο ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὁ Βελτίστσεφ, δὲν ἀνῆκεν οὕτως εἰπεῖν εἰς ἑαυτὸν· αἱ μέριμναι περὶ τῆς ἠθικῶς διαταραχθείσης ἐξαδέλφης, φοβουμένης τὴν σκιάν τοῦ συζύγου, καὶ αἱ φροντίδες διὰ τὰ τῆς κηδεῖας, ἐστέρησαν αὐτὸν τῆς ἡσυχίας, τῆς ἀναπαύσεως καὶ ὄλων τῶν σκέψεων του. Ἄλλὰ καὶ κατὰ τὴν παροῦσαν περίστασιν οὐκ ὀλίγον ἐκοπίασε μεχρισίουτου καταπραῦνη τὴν Εἰρήνην Βορίσθβαν, διασκεδάσῃ τὸν ὑποθετικὸν τρόπον τῆς καὶ κατορθώσῃ νὰ ἀποσυρθῇ εἰς τὴν κατοικίαν του.

Ἐγερθεὶς τῆς κλίνης, πρῶτον πάντων

ἤνοιξε τὴν πυξίδα, ἔθα πάντοτε ἐφύλασσε χρήματα καὶ σπουδαῖα ἔγγραφα. Εἰς τὴν πυξίδα ταύτην χθὲς τὸ ἑσπέρας, ἐπιστρέψας εἰς τὴν οἰκίαν του, ἔκρυψε μετ' ἐπιφυλάξεως ὁ Βελτίστσεφ τὴν ἀπόδειξιν τοῦ μακαρίτου ἐξαδέλφου του, ἣν κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ θανάτου του, μετὰ τὴν ἐν τῇ θερμάστρῃ καταστροφῇ τοῦ σιγάρου, ἐφρόντισε, πρὸ πάσης ἄλλης πράξεως, νὰ λάβῃ ἐκ τοῦ θυλακίου τοῦ μακαρίτου καὶ μεταθέσῃ αὐτὴν εἰς τὸ ἰδικόν του.

Ἦδη δὲ ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ νέου, τὴν ἀνέπτυξε καὶ ἤρξατο ἀναγινώσκων, παρατηρῶν καὶ ἀρεσκευόμενος, μὲ αἰσθημα εὐαρεσκείας, παρεμπερὲς πρὸς τὸ αἰσθημα παιδίου, ὅταν τοῦτο κατόπιν τῆς χθεσινῆς ἑορτῆς τοῦ δένδρου τῶν Χριστουγέννων, πρῶτον πάντων ἀρπάζει τὸ χθὲς δωρηθὲν αὐτῷ ἄθυρμα καὶ ἀρχεται νὰ περιεργάζεται αὐτὸ χαῖρον· τὸ παιδίον πρὸ πολλοῦ ὄνειροπόλει καὶ ἐπεθύμει νὰ ἀποκτήσῃ τὸ ἄθυρμα τοῦτο, ὅπερ ἀπὸ πολλοῦ ἦτο αὐτῷ ἰδιαζόντως προσφιλὲς εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν φαντασίαν του — καὶ ἰδοὺ τώρα, ἀφυπνισθὲν τὸ βρέφος, σπεύδει αὐτὴν νὰ παρατηρήσῃ αὐτὸ μὲ κοιμισμένους ἔτι ὀφθαλμούς, νὰ ψάσῃ καὶ νὰ ὀσφρανθῇ τὴν ὀσμὴν τοῦ χρώματος του — διότι δὲν ἐπρόφθασεν ἀκόμη νὰ τὸ χαρῇ ἀρκετά.

Καὶ φαίνεται, ὅτι βεβαίως οὐδεμία τις μεταβολὴ συνέβη εἰς τὴν ἀπόδειξιν ταύτην, μόλις δύο ἢ τρεῖς ὥρας μετὰ τὴν ἀπόσβεσιν τοῦ χρέους περιῆλθεν αὐτὴ εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ μακαρίτου, καὶ ἦτο πρὸ πολλοῦ ἤδη λίαν γνωστὴ εἰς τὸν Πλάτωνα Βασίλεγεβιτς μεθ' ὄλων τῶν τύπων καὶ τῶν λεπτομερειῶν αὐτῆς — καὶ ὅμως τὴν στιγμὴν ταύτην παρετήρει αὐτὴν διὰ τοιούτου θωπευτικοῦ καὶ ἐρωτύλου βλέμματος, ὡσεὶ ἐπρόκειτο περὶ νεοφανούς, ἀπλῶς ἠρέσκετο, νῆχαριστεῖτο νὰ τὴν παρατηρῇ. Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἠδύνατο νὰ δοκιμάζῃ ὑψίστην εὐχαρίστησιν ἐξ αὐτῆς, ὡς τὰ παιδιά, καὶ νὰ ὄνειροπολῇ... νὰ ὄνειροπολῇ ἀπείρως...

Καὶ ὅμως ἂν τὸ αἰσθημά του ἦτο παιδικόν καὶ ἀφελές, αἱ ὄνειροπολήσεις του πολὺ ἀπέχοντο τοῦ νὰ ὤσι παιδικαί. Ἦσαν αὐταὶ ὄνειροπολήσεις χαρακτηῖρος σοβαροῦ.

Θέσας πάλιν τὸ σπουδαῖον τοῦτο ἔγγραφον ἐντὸς τῆς ἀσφαλοῦς ταύτης θήκης, ἐκάθησε πλησίον τοῦ γραφείου του, ἐφ' οὗ ὑπῆρχε ποτήριον τείου καὶ ἤρξατο καταστρώνων ἀριθμούς ἐπὶ τοῦ χαρτοῦ, διανοούμενος τὰ γιγαντιαῖα σχέδιά του καὶ ἀριθμῶν τὰ μεγάλα ποσὰ τῶν τόκων, οὓς θὰ ἐπέφερον αὐτῷ αἱ κολοσσαῖαι ἐπιχειρήσεις του, ἢ πραγματοποίησις τῶν ὀποιῶν δὲν ὤφειλεν ἤδη νὰ βραδύνη. Ἄλλ' ἐνταῦθα ἀπήντησε μικρὸν τι πρόσκομμα: ἠγνοεῖ ἀκριβῶς εἰς ποῖον ποσὸν ἀνέρχονται τὰ χρήματα, ἅτινα ἐπρόφθασε νὰ λάβῃ μεθ' ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ ἐξαδέλφου του· διὰ τοῦτο μόνον ὡς ἔγγιστα ἠδύνατο νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ποσόν.

Ὁ Βελτίστσεφ παρετήρησε τὸ ὄρολό-

γιον καὶ εἶδεν ὅτι, χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ, κατηνάλωσε διὰ τὰς σημειώσεις ταύτας περὶ τὰς δύο ὥρας.

Ἦδη οὐδεμίαν ἐβλεπεν ἀνάγκην νὰ ἀφήσῃ τὸν σάκκον εἰς ξένας χεῖρας, καὶ ἀπεφάσισε νὰ ἀναχωρήσῃ δι' αὐτόν, διευθυνόμενος παρὰ τῇ κυρίᾳ Κόροβωφ.

* *

Ἡ Λιουδημίλα ὑπεδέχθη αὐτόν, ὡς νὰ μὴ εἶχε συμβῆ τίποτε. Ἡ δεξιῶσις αὐτῆς ἦτο ὡς συνήθως θωπευτικὴ καὶ φαιδρᾶ. Μαγευτικὸν μειδίαμα καὶ λαμπυρίζον βλέμμα ὑπεδέχθησαν τὸν Βελτίστσεφ καὶ εἰς τὸ μειδίαμα τοῦτο, ὡς καὶ εἰς τὸ βλέμμα, ἐνυπῆρχεν ἡ συνήθης αὐτοῖς ἐσωτερικὴ παγετώδης ψυχρότης τοῦ ἀνευ αἰσθημάτων χαρακτηῖρος των. Ἄλλὰ παρὰδοξον! Κυρίως ἡ ψυχρότης αὕτη ἀρέσκει εἰς τινὰς τῶν ἀνδρῶν, καὶ αὕτη κυρίως ἐξήσκει τὴν γοητείαν ἐπὶ τὸν Πλάτωνα Βελτίστσεφ.

— Καὶ ποῦ ἐγύριζες, φίλε μου, τέσσαρες τώρα ἡμέραι; χαριεντιζομένη ἠρώτησεν αὕτη τὸν προστάτην τῆς, ἀλλ' ἀπέτεινε τὴν ἐρώτησιν οὕτως, ὡς ἂν εἶχε δικαίωμα ἐπὶ τῇ ἰδιότητι φίλης γυναικός, νὰ ἀπαιτήσῃ κάποιον λογαριασμὸν τῶν πράξεών του.

— Ἀχ, μάτουςσκα, μὴ ἐρωτᾷς, τὸν ἐξαδέλφόν μου ἐθάψαμε! ἀπήντησεν ὁ Βελτίστσεφ, μετὰ τινος δυσαρεσκείας καὶ λαμβάνων ὕφος ἀνθρώπου λίαν καταβεβλημένου ἐκ τοῦ καμάτου.

— Τὸ ἤκουσα καὶ τὸ ἀνέγνωσα μάλιστα εἰς τὰς ἐφημερίδας, ἀνεκοίνωσεν ἡ Λιουδημίλα. Καὶ εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εὐκαίρησες οὔτε ἓνα λεπτόν νὰ περάσῃς νὰ μεῖ ἰδῆς! Καλά! διὰ τοῦ αὐτοῦ τόνου ἐπέπληξεν αὐτὸν ἡ κυρία Κόροβωφ.

— Ποῦ εἶχα καιρόν!... Ὅλο τὸ σπίτι ἦτον ἀνω-κάτω! καὶ ὅλα αὐτὰ ἦτον εἰς τὴν φροντίδα μου· ἀφανίσθηκα ὁλότελα... Καὶ νὰ ἰδῆς τόσον ξέαφνα συνέβησαν, ἀπροσέκτως ἐδικαιολογήθη ὁ Βελτίστσεφ.

— Καὶ καλὰ τὴν τελευταίαν φορὰν ποῦ ἦσουν ἐδῶ, μήπως δὲν ἤξευρες ὅτι ὁ ἐξαδέλφός σου εἶχεν ἀποθάνει; ἠρώτησεν αὕτη τυχαίως πως καὶ ἔριψεν ἐρευνητικὸν βλέμμα ἐπὶ τὸν Πλάτωνα Βασίλεγεβιτς.

Ἐκεῖνος κάπως συνεταράχθη· οὐδὲ ὅλως ἀναμμένων τοιαύτην ἐρώτησιν.

— Ἐγώ... ν...ν... ναι, βέβαια δὲν τὸ ἤξευρα! συσταλεῖς πρὸς στιγμὴν, εὐθαρσῶς ἀπελογήθη οὗτος ταυτοχρόνως.

«Ὡστε, τὸ ἐγνωρίζεις», ἐσκέφθη βεβαιωθεῖσα αὕτη.

Ἡ ἑλαφρὰ αὕτη σύγχυσις, ἥτις δὲν θὰ εἶχε τὸν τόπον τῆς ἂν ὁ θάνατος συνέβαινε, χωρὶς αὐτὸς νὰ τὸ γνωρίζῃ, ἐβεβαίωσε τὴν Λιουδημίλαν εἰς τὰς προϋποθέσεις τῆς, σχετικῶς πρὸς τὸν «τρόπον» δι' οὗ ἀπεκτῆθησαν τὰ πρὸς αὐτὴν κομισθέντα χρήματα. Κατόπιν προηγουμένης σκέψεως ἀπέτεινε αὕτη τὴν τελευταίαν ἐρώτησιν, ἐπιθυμοῦσα νὰ ἐπαληθεύσῃ μὲ-

χρι βαθμοῦ τινος τὰς πεποιθήσεις της. Ἦδη εἶχε βεβαιωθῆ περὶ τούτου, καὶ παραιτηθεῖσα πλέον περαιτέρω ἐρεύνης, ἐλευθέρως καὶ ἐπιπολαίως, ἔστρεψε τὸν λόγον ἐπὶ ὄλως ξένων καὶ ἀσημάντων θεμάτων.

Ὅμιλῶν λίαν φαιδρῶς καὶ ἀμερίμνως ὁ Βελτίσσεφ διέμεινε παρ' αὐτῆ εἰς τὸ πρόγευμα περὶ τὴν μίαν ὥραν.

Ἄλλ' ὅμως, μ' ὄλην τὴν φαιδρότητα αὐτοῦ, ἦτο κατὰ τι παρὰ τὸ σύνθητες ἀφρημένοι. Ἐκ τῆς ἀκριβοῦς παρατηρήσεως τῆς Λιουδμήλας δὲν διέφυγεν, ὅτι ἐν τῷ νῦ αὐτοῦ συστρέφεται θρασεῖά τις σκέψις, ἣν οὗτος ἀγνοεῖ τίνι τρόπῳ νὰ θέσῃ εἰς πρᾶξιν. Καὶ ὄντως ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Πλάτωνος Βελτίσσεφ ἐπλανᾶτο ἡ ἰδέα περὶ τῶν ἡμιτελῶν ἔτι ὑπολογισμῶν του, ἂν γνωρίζῃ ἡ Λιουδμήλα ὅτι ἐν τῷ σάκκῳ ὑπῆρχον χρήματα; ἠνοῖξεν αὐτὸν ἢ ὄχι; καὶ περὶ τοῦ πῶς τὸ ταχύτερον νὰ ὑπολογίσῃ τὰ χρήματα ταῦτα, πῶς εὐχερέστερον νὰ λάβῃ εἰς τὴν κατοχὴν του τὸν σάκκον παρὰ τῆς Λιουδμήλας, ἀπαλλασσόμενος δὲ τῶν ἐρωτήσεων αὐτῆς νὰ διευθυνθῇ εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅπως ἐνασχοληθῇ ἀμέσως εἰς τὴν διακοπεῖσαν ἐργασίαν του.

Ἐπὶ τέλους ὁ Βελτίσσεφ ἠγέρθη καὶ ἔλαβε τὸν πῖλόν του.

— Ἀλήθεια! ὀλίγον ἔλειψε νὰ λησμονήσω! ὡς ἐκ περισσοῦ εἶπεν οὗτος, ἀποχαιρετίζων αὐτήν, ποῦ τὸν ἔχεις τὸν σάκκον ἐκεῖνον, ποῦ ἀφῆκα ἐδῶ;

— Ἐκεῖ ποῦ τὸν ἔβγαλες θὰ εἶνε, ἀπεκρίθη ἀπλῶς καὶ ἀπαθῶς ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα.

Ἐλαβεν οὗτος τὸν ὑπὸ τὸ στρῶμα σάκκον καὶ ἐψηλάφησεν αὐτὸν ἐλαφρῶς. Τίποτε, μοῦ φαίνεται δὲν ἔγινεν ὅλα εἶνε ἐν τάξει καὶ σφιγκτὰ πατημένος καὶ γεμάτος.

— Τί ἔχεις ἐδῶ μέσα; ἠρώτησεν αἰφνης ἡ Λιουδμήλα με ὄλως ἀφελές καὶ ἀγνόν ὕφος.

— Κάτι μυστηριῶδες, ἠστειόσθη ὁ Βελτίσσεφ.

— Δεῖξέ μου το, θέλω νὰ τὸ ἰδῶ! αὐθαδῶς εἶπεν αὐτῆ ἀρπάζουσα τὴν χαλυβδίνην τοῦ σάκκου ἀλυσίδα.

— Τὰ μυστικὰ πράγματα εἰς τοὺς μὴ μεμνημένους δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ ἰδοῦν, ἐξηκολούθησεν οὗτος ἀστείζομενος καὶ ἀπωθῶν τὰς χεῖράς της ἐκ τοῦ φορτίου του.

— Μὴσέ με λοιπόν, διὰ νὰ ἐπιτρέπεται, ἐπέμενε χαριέντως ἡ Κόροβωφ.

Ὁ Βελτίσσεφ ἠναγκάσθη νὰ γελάσῃ.

— Νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν εἶχες τὴν περιέργειαν νὰ παρατηρήσῃς; ἠρώτησεν οὗτος δίδων εἰς τὸ ὕφος του χροιάν ἐλαφρῶς δυσπιστίας.

— Ἐγώ; ἐπρόφερον αὐτῆ ἀτενίσασα αὐτὸν με ὕφος εἰλικρινοῦς ἐκπλήξεως, καὶ διατί;

— Μπᾶ! αὐτὸ δὰ εἶνε πάλιν «διατί»; ἀπλῶς, δυνάμει τῆς περιεργείας τῆς προμήτορος Εὐας.

— Λανθάνεσθε, φίλτατε! ἡ περιέργειά

μου δὲν ἐξικνεῖται εἰς τὰ ξένα πράγματα· ἐγὼ εἶμαι περιέργος μόνον εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ ἐμὲ ἀτομικῶς, οὐχὶ ἄνευ ἀξιοπρεπείας παρετήρησεν ἡ Λιουδμήλα Σεργέεβνα.

— Καὶ τοῦτο διόλου δὲν σὰς ἀφορᾷ, δεικνύων τὸν σάκκον ἐξηκολούθησεν οὗτος ἀστείζομενος.

— Δι' αὐτὸ καὶ δὲν εἶχα τὴν περιέργειαν. Νὰ σοῦ εἰπῶ ὅμως καὶ τὴν ἀλήθειαν, προσέθετο αὐτῆ τρόπον τινὰ μετ' εἰλικρινείας· κατὰ τὸ διάστημα τῶν τεσσάρων τούτων ἡμερῶν, εἶχα ὄλως διόλου λησμονήσει ὅτι ὑπῆρχεν ἐδῶ ἓνας σάκκος καλὰ βαλμένος ἐκεῖ, χωρὶς νὰ μ' ἐνοχλῇ διόλου. Καὶ λοιπὸν δὲν θὰ μάθω τί ἔχει μέσα; ἐπανελάβεν αὐτὴς ἀστείζομένη ἡ Λιουδμήλα.

— Λοιπὸν δὲν θὰ τὸ μάθετε, μετὰ κωμικῆς εὐγενείας ἀπεκρίθη ὑποκλινόμενος ὁ Βελτίσσεφ.

— Τότε ἔξω λοιπὸν ἀπ' ἐδῶ, συχαμένε, κακέ, νά!... φιλαρέσκως ἔτυψεν αὐτὸν εἰς τὸν ὄμον αὐτῆ. Ἀφοῦ εἶνε ἔτσι, τότε καὶ ἐγὼ οὔτε θέλω νὰ τὸ μάθω! Τώρα καὶ νὰ θέλῃς νὰ μοῦ εἰπῆς, ἐγὼ θὰ κλείσω τ' αὐτιά μου, γιὰ νὰ μὴν ἀκούσω. Νά!...

— Ὡ! τὴ σκληρὰ τιμωρία! εἶπε γελῶν ὁ Πλάτων Βασίλειεβιτς καὶ ἔσπευσε ν' ἀποχαιρετίζῃ αὐτήν, πληρέστατα εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐκβάσεως τῆς σκηνῆς ταύτης. Ἦδη ἦτο βέβαιος ὅτι ἡ Λιουδμήλα οὐδὲν γνωρίζει καὶ ὅτι δὲν εἶδε τί περιεῖχεν ὁ σάκκος.

IB'

Ὁ περὶ ὑπάρξεως ἀγῶν.

Οὐδαμῶς σταματήσας ὁ Βελτίσσεφ διηυθύνθη μετὰ σπουδῆς κατ' εὐθείαν εἰς τὴν οἰκίαν του, φλεγόμενος ὑπὸ ἀνυπομονησίας νὰ ἴδῃ καὶ ἀριθμῆσῃ ἐν τῇ ἡμερίᾳ πλήρους μοναξίας τὸν νέον θησαυρόν του.

Ἀπαγορεύσας νὰ δεχθῶσιν οὔτε νὰ τῷ ἀναγγείλωσιν τινα, καθ' ὀλοκληρίαν εὐτυχῆς καὶ ἀκτινοβολῶν, ἐκλείσθη ὁ Βελτίσσεφ ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του καὶ με ἀίσθημα πλήρους ἰκανοποιήσεως καὶ ὑψίστης εὐαρεσκείας, ὡς γαστρονόμος πρὸ μεγαλοπρεποῦς καὶ ὀρεκτικοῦ γέυματος ἠτοιμάσθη συστηματικῶς νὰ ἐνασχοληθῇ εἰς τὸ ἔργον του.

Ἐπὶ τέλους ἐξεπληροῦτο ὁ σκοπός του! Κατόπιν τοσοῦτων μόχθων, κατόπιν τοσοῦτων σκέψεων, ἀμφιβολιῶν, σχεδίων, κατόπιν τοιαύτης ἀποφάσεως καὶ τοιοῦτου ἀπέλπιδος τολμήματος, οἷον ἡ δηλητηρίασις τοῦ ἐξαδέλφου, τολμήματος ὄζοντος Σιβηρίας καὶ μακρῶν ἐτῶν εἰς τὸ κάτεργον, ἐπέτυχεν τοῦ ποθουμένου! Τὸ σχέδιον ἐπέτυχεν ἐντελέστατα· ἐξετέλεσε τοῦτο μετὰ τοσαύτης ψυχραιμίας καὶ ὑπολογισμοῦ μετὰ τοσαύτης ἡρεμίας καὶ πεποιθήσεως εἰς ἑαυτόν. Πληρέστατα καὶ μέχρι τέλους διετήρησε τὸν χαρακτήρα του—ἦδη τὰ πάντα ἐτελείωσαν. Τίς γνωρίζει; τίς εἶδε; τίς ὑπῆρξε μάρτυς; τίς θὰ τολμήσῃ νὰ ρίψῃ τὴν ἐλαχίστην σκιάν ὑποψίας ἐπὶ τῆς τιμῆς τοῦ ὑψηλοῦ αὐτοῦ ὀνόματος; Ἦδη διὰ

ταῦτα πάντα ἔχει οὗτος τὸ δικαίωμα νὰ ζῇ καὶ ἀπολαύῃ πάντων τῶν ἀγαθῶν τῆς ζωῆς, διότι τὰ ἐκέρδισεν ἀγωνισθεὶς, καὶ ὅποτον ἀγῶνα!... Ἦτο ὑπερήφανος διὰ τὴν νίκην του. Ἦδη πραγματοποιηθήσονται ἐπὶ τέλους τὰ μεγαλεπήβολα σχέδια του, θὰ διαχειρίζεται ἑκατομμύρια, καὶ χιλιάδας ἀνθρώπων, χιλιάδας ἐργατικῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους θὰ δώσῃ ἐργασίαν, καὶ βεβαίως «τεμάχιον ἄρτου ἐντίμως κτηθέντος», θὰ εὐλογοῦν τὸ ὄνομα του... Ἦδη δύναται οὗτος νὰ ἔχῃ ἴδιον, μετρίως φιλελεύθερον, κοινωνικο-φιλολογικὸν ὄργανον, νὰ σαγηνεύσῃ τοὺς καλλιτέρους καὶ ἰκανωτέρους ἐκ τῶν συνεργατῶν τοῦ Τσέμς καὶ ἐπιδρᾷ ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης, ἐπὶ τοῦ χρηματιστηρίου, ἐπὶ τῆς ὑψηλῆς διοικητικῆς σφαίρας· θὰ προαχθῇ, θὰ ὑπάγῃ ἐμπρός, ἐμπρός, ἐμπρός... τοσοῦτῳ μακρᾶν, ἔνθα ἐν ἀπόπτῳ λάμπει τὸ «ὑπουργικὸν χαρτοφυλάκιον», ἡ χρυσοποίκιλτος στολή, οἱ ἀστέρες, αἱ ταινίαι καὶ σὺν τούτοις, «ἡ συμπάθεια τοῦ πεπαιδευμένου, τοῦ νοήμονος καὶ φιλελεύθερου μέρους τῆς κοινωνίας»... Ὅπως φιλελεύθεροι μεταρρυθμίσεις, φιλελεύθερα μέτρα θέλουσιν ἀνήκει εἰς αὐτόν. Ὅπως πρακτικῶν ὠφελειῶν καὶ ἀγαθῶν θὰ γίνῃ πρόξενος!... Καὶ ὅλα ταῦτα χάρις εἰς νερὴν τινὰ εὐόσμου σιγάρου! Ἀλλὰ τί σημαίνει ἐν σιγάρων ἀπέναντι τοιοῦτων ἰδεῶν; Καὶ δύναται νὰ ἔχῃ τοῦτο ἐπιτιμῶσαν ἠθικὴν τινα σημασίαν, ἀφοῦ, τῇ βοήθειᾳ αὐτοῦ, ἐκπληροῦνται τοιοῦτοι μεγάλοι, γιγαντιαῖοι σκοποὶ;!

Τοιαῦτα σκέψεις καὶ μειδιᾶσαι ὁ ἱεροπολήσεις συνεσπαρεύοντο ἐν τῇ κεφαλῇ τοῦ Βελτίσσεφ ὅταν ἐκλείσθη ἐν τῷ σπουδαστηρίῳ του.

Ἀλλὰ τί σημαίνει λοιπὸν τοῦτο; Ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ σάκκου δύο δέματα καὶ ἐξετίλυξε τὰς ἐφημερίδας... Ἀλλὰ εἶνε πραγματικὸν τοῦτο; Μὴ εἶνε ὀπτική ἀπάτη; Ποῦ εἶνε λοιπὸν τὰ χρήματα; ποῦ εἶνε;

Πρὸ αὐτοῦ ἔκειντο γαλλικὰ τινὰ βιβλίρια καὶ σωρὸς κεκομμένων φύλλων καὶ ρακῶν.

Τί σημαίνει τοῦτο; «Μήπως ἔκαμα λάθος;», διελογίσθη. «Πῶς! Ἐκαμα λάθος τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὅταν ἐξήγαγον αὐτὰ ἐκ τοῦ ἐρμαρίου τοῦ ἐξαδέλφου μου; Ἄδύνατον! ἀπίθανον!... ὁ ἴδιος τὰ ἔλαβον, με τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς μου τὰ εἶδον ὅτι ἦσαν χρήματα».

Δυσπιστῶν πρὸς ἑαυτόν, ἐψηλάφη οὗτος τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ σάκκου, παρετήρησε ὑπὸ τὴν τράπεζαν, ὑπὸ τὸ κάθισμα, περιέστρεψεν ἅπαξ ἔτι τὰ πρὸ αὐτοῦ κείμενα χαρτῖα, παρετήρησε πέριξ εἰς ὄλας τὰς γωνίας τοῦ δωματίου.

Οὐδαμῶς οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον σημεῖον. «Μήπως ἡ Λιουδμήλα;...», ἐπέλαμψεν αὐτῷ ἐκπονηστικῆ σκέψις, πρὸς τῇ ὁποίᾳ ψυχρὸς ἰδρῶς ἀνεφάνη εἰς τὸ μέτωπόν του διὰ παχέων σταγόνων.

Ἦ Λιουδμήλα... εἶνε δυνατόν; οἱ

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐγγραφῶσι συνδρομηταὶ ὑπογράφουσιν εὐαναγνώ-
στως τὴν παροῦσαν, ἐπιστρέφουσι δὲ αὐτὴν μετὰ τοῦ ἀντιτίμου τῆς συνδρο-
μῆς τῶν πρὸ τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1890 πρὸς τὴν

Διεύθυνσιν τῆς **ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ**

Ὁδὸς Πρασιῶν, ἀριθ. 10

Ἀθήνας

Ὄνομα καὶ ἐπώνυμον	Διαίρησις	Σόματα

Τύπ. «Κορινθῆς», ὁδὸς Πρασιῶν ἀρ. 10.

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "ΚΟΡΙΝΘΗΣ", ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ ΟΔΟΣ ΠΡΑΣΙΕΙΟΥ 10

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ΤΟ ΠΡΟΣΦΙΛΕΣΤΕΡΟΝ

ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΚΩΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΩΝ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

ΕΥΚΑΙΡΙΑ ΜΟΝΑΔΙΚΗ

ΑΝΤΙ ΤΡΙΩΝ ΔΡΑΧΜΩΝ ΜΟΝΟΝ

Τῇ προσθήκῃ τῶν ταχυδρομικῶν (διὰ τοὺς ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ
ἐξωτερικῷ ὄρ. 1) ἀποστελέσεται ἑκάστῳ νέῳ ἐγγραφομένῳ συνδρομητῇ προ-
πληρόνοντι τὴν συνδρομὴν του, ἡ ἐξαιρέτως σειρά τῶν μέχρι τοῦδε προσέδο-
θέντων 25 τευχῶν τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ — πωλούμενων
ἀποκλειστικῶς παρ' ἡμῶν — σειρά τιμωμένη ἀρχικῶς ἀντι δραχμῶν
12 — καὶ περιλαμβάουσα τὰ ἑξῆς ἔργα :

- Τόμοι 1 — 3 ΘΑΝΟΣ ΒΑΕΚΑΣ, γυθιστόρημα Παύλου Καλάγγα
ΠΟΙΗΜΑΤΑ, Ἀλεξάνδρου Βυζαντίου.
- Τόμοι 4 — 5 Ο ΕΞΗΝΤΑΒΕΛΟΝΗΣ, κωμῶδία Μολιέρου.
- Τόμος 6 ΔΙΗΤΗΜΑΤΑ, φραγκόικου Κορτέ.
- Τόμοι 7 καὶ 9 Ἰπὸ Ἀλεξάνδρου Ρ. Παγκαδῆ.
- Τόμος 8 ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑ ΚΑΙ ΕΡΩΣ, τραγωδία Schiller.
- Τόμος 10 ΣΥΓΧΡΟΝΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΔΙΗΤΗΜΑΤΑ, Δροσίνη,
Κουστίδου, Καρκαδίτσα κτλ.
- Τόμοι 11 — 13 ΣΤΡΑΤΗΣ ΚΑΛΟΠΙΧΕΙΡΟΣ, ἴπὸ Στρεφ. Κουγανοῦδν.
- Τόμοι 14 — 15 ΑΜΑΕΤΟΣ, Σακράτειρου, μετάφρ. Δ. Βικέλα.
- Τόμοι 16 — 17 ΤΟ ἌΣΜΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΤΤΕΝΩΝ, διήγημα Δίκενς,
μετάφρ. Πανᾶ.
- Τόμος 18 ΚΟΡΑΚΙΣΤΙΚΑ καὶ ΚΟΥΡΚΑΣ ΑΡΙΑΓΗ, ἴπὸ Κ.
Ίακώδου Ρίζου.
- Τόμοι 19 — 20 ΑΔΙΚΒΙΑΔΗΣ, Ἑλληνικαὶ σκηναὶ ἴπὸ Θ. Καθαλάδου.
- Τόμοι 21 — 25 Ο ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΣ ΤΩΝ ΜΟΧΙΚΑΝΩΝ, γυθιστορία
Κούπερ.

Ὅσοι ἐκ τῶν συνδρομητῶν, νέων ἢ παλαιῶν, ἐπιθυμοῦσι τεύχη τινὰ τῆς
ἀνωτέρω σειράς, δύνανται νὰ λάβωσι ταῦτα ἀντι λεπτῶν 25 ἑκάστον εἰδυ-
θερα ταχυδρομικῶν τελῶν.

σκοπός τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, τῆς ἰδρυθείσης καὶ ἐκδομένης τέως ὑπὸ τῶν ἐνταῦθα ἐκδοτῶν κκ. Μπάρτ καὶ Χίριστ ἦτο διπλοῦς: Νὰ κατασταθῇ μὲν αὐτῇ εὐωνο ἀποκτίμημα καὶ τῶν μὴ δυναμένων νὰ δαπανήσωσι πολλὰ εἰς ἀγορὰν βιβλίων, νὰ περιλάβῃ δὲ τὰ διὰ τὴν φιλολογικὴν ἢ ἠθικὴν αὐτῶν ἀξίαν περιώνυμα ἔργα ὄλων τῶν ἐθνῶν, καθιστῶσα αὐτὰ οἰκεία εἰς τοὺς Ἕλληνας ἀναγνώστας διὰ γλαφυρῶν μεταφράσεων, μὴ παραλείπουσα τὴν δημοσίευσιν παλαιῶν, πολυτίμων καὶ δυσσευρέτων ἔργων τῆς νεοελληνικῆς φιλολογίας, ὡς καὶ νέων ἀνεκδότων προϊόντων τῶν παρ' ἡμῖν λογογράφων καὶ ποιητῶν.

Ἀναλαμβάνοντες ἤδη ἡμεῖς τὴν ἐκδοσιν τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ σκοποῦμεν νὰ ἐξακολουθήσωμεν αὐτὴν ἐπὶ τῶν ἰδίων ἀσφαλῶν βάσεων, ἐφ' ὧν τὴν ἐστήριξαν οἱ πρότεροι αὐτῆς ἐκδοταί. Μόνον, ἐμφυσῶντες νέαν εἰς τὸ ἔργον ζώην, θὰ φέρωμεν βελτιώσεις τινὰς ἀναγκαίας, καὶ εἰς τὸ εὐπρόσιτον τῆς τιμῆς ἀφώρσας, καὶ εἰς τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης. Θὰ ἐξακολουθήσωμεν τὸ αὐτὸ σχῆμα τῶν φυλλαδίων μετὰς αὐτάς σελίδας, ἀλλὰ θὰ ἐλαττώσωμεν τὴν συνδρομὴν. θὰ καταβάλλωμεν τὴν αὐτὴν περὶ τὴν ἐκλογὴν τῆς ὕλης ἐπιμέλειαν, ἀλλὰ θὰ καταστήσωμεν αὐτὴν τερπνοτέραν καὶ μάλλον ἐνδιαφέροσαν. Σκοποῦμεν ν' ἀποκαταστήσωμεν τὴν ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ ἀνάγνωσμα εὐαρεστότατον εἰς πάσης τάξεως ἀναγνώστην, διὰ τῆς ταχέως διαδοχῆς ἔργων ποιικίλων, τερπνῶν, διδακτικῶν, πρωτοτύπων, ἢ ἐν μεταφράσει, μυθιστορῶν, διηγημάτων, ποιημάτων, δραμάτων, μελετῶν κτλ. κτλ. ἀφ' ὧν καλὸν δυνηθῶμεν νὰ εὐρωμεν ἐν τῇ συγχρόνῳ ἐλληνικῇ λογοτεχνίᾳ ἢ περὶ συλλεξόμεν ἐκ τῶν ξένων φιλολογῶν.

Τὸ 1^{ον} καὶ 2^{ον} τεῦχος τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, οὕτως ἀνακαινισμένης, ἐκδοθήσονται ὁμοῦ τῇ 15^ῃ Ἰανουαρίου 1890. Κατόπιν θὰ ἐξακολουθήσωσιν ἐκδιδόμενα τακτικῶς καὶ ἀνελλιπῶς δεκαπενθήμερα τεύχη ἐκ σελίδων 96, σχήματος 32^{ου} κομψὰ μετ' ἐξωφύλλου, τιμῶν ἀνελλιπῶν 50 (ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε 60).

Τὰ 24 τεύχη τοῦ ἔτους ἀποτελοῦσι μίαν σειράν τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ, δι' ἣν ὡς ἐτήσια προπληρωτέα συνδρομὴ ὀρίσθησαν δραχμαὶ 10 (ἀντὶ τῶν μέχρι τοῦδε 12).

Διὰ τὸ ἐξωτερικὸν αἱ τιμαὶ αὐταὶ ἐννοοῦνται εἰς χρυσόν.

Μόνον διὰ τὸ ἐσωτερικὸν δεχόμεθα καὶ ἐξαμηνιαίους συνδρομητὰς ἐκ δραχμῶν 6, τηρουμένου καὶ δι' αὐτοὺς τοῦ δικαιώματος τῆς ἀντιμόνον δραχμῶν ἀποκτίσεως τῶν 25 προεκδοθέντων τευχῶν τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

Αἱ ἐλαττώσεις αὐταὶ καὶ τὸ καθ' αὐτὸ εὐώνον τῆς τιμῆς ἀποβλέπουσιν εἰς μεγαλειτέραν διάδοσιν τοῦ περιοδικοῦ μας, τὴν ὁποίαν πολῶμεν νὰ ἐπίσωμεν ὡς ἐκ τῆς ἀγάπης τοῦ ἐλληνικοῦ κοινοῦ ἐν γένει πρὸς τὰ καλὰ, καὶ ἐκ τῆς φιλοτίμου μερίμνης ἐκείνων, ὅσοι γνωρίζουσιν ἐκ τῶν προτέρων τὴν εὐλακρίνειαν τῆς ἐργασίας μας καὶ τὸ βάσιμον τῶν ἐπαγγελιῶν μας. Εἰμεθα βέβαιοι πρὸς τούτους ὅτι οἱ παλαιοὶ συνδρομηταὶ τῆς ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ θὰ ἦνε ἐκ τῶν θερμότερων ὑποστηρικτῶν μας, καὶ αὐτοὶ κυρίως θὰ ἐνεργήσωσιν ὑπὲρ τῆς ἐγγραφῆς νέων.

Ὡς πρῶτον ἔργον διὰ τὴν ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΝ θὰ δημοσιεύσωμεν πρωτότυπον διήγημα τοῦ γνωστοῦ καὶ διακεκριμένου λογογράφου **Μεγαλ. Μητσάκη**, ἀνέκδοτον, φέρον τὸν τίτλον:

Εἰς Ἀθηναίους Χρυσόθερας

(Ἀθηναϊκῆ Σελίδε)

Τὸ λαμπρὸν τοῦτο ἔργον, γεγραμμένον μετὰ τῆς ἰδιαζούσης τῷ κ. Μητσάκῃ χάριτος καὶ εὐτραπέλειας, δι' ὧν κοσμεῖ τὰς σοβάρας του κοινωνικὰς μελέτας, θέλει ἀρχίσει καὶ ἀποπερατωθῆ ἐντὸς τοῦ Ἀ' Τεύχους τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ.

Κατόπιν ἔρχομεν τὴν πρωτότυπον ἐλληνικὴν μυθιστορίαν τοῦ κ. **Γρηγορίου Ξενοπούλου**:

ΝΙΚΟΛΑΣ ΣΙΓΑΛΟΣ

(Σκηναὶ ἀθηναϊκοῦ βίου)

ἣτις θὰ καταλάβῃ περὶ τὰ 5 Τεύχη τῆς σειρᾶς τοῦ 1890.

Τὸ ἔργον εἶνε ἐντελῶς ἀνέκδοτον. Ἡμεῖς πρότινος τὸ ἀνηγγείλαμεν ἀλλ' ἡ ἐκδοσις ἀνεβλήθη ἐξ ἄλλων περιστάσεων, αἵτινες ἀπέβησαν εἰς ὄφελος τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ. Διότι εἶνε βεβαίως ἐπιτυχία διὰ τὸ περιοδικόν μας, δυνάμενον νὰ δημοσιεύσῃ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἔργον φιλολογικῆς ἀξίας καὶ ἐνδιαφέροντος. Ὁ Νικολάσ Σιγαλὸς ἐκπληροῖ πολλοὺς ὄρους καὶ πιστεύομεν ὅτι ἡ ἐκλογὴ μας θ' ἀρέσῃ γενικῶς.

Δὲν ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ εἴπωμεν ἄλλο τι περὶ τῆς ἀξίας τοῦ ἔργου. Εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας εἶνε γνωστὸς ἐκ τῶν προηγουμένων του δημοσιεύσεων ὁ κ. Ξενοπούλος, τοῦ ὁποίου τὸ πρῶτον μυθιστορικὸν δοκίμιον, ὁ Ἀνθρῶπος τοῦ Κόσμου, ἔτυχε πέρῃσι λαμπροτάτης ὑποδοχῆς. Ἀρκούμεθα μόνον σημειοῦντες ὅτι ὁ Νικολάσ Σιγαλὸς — ὁ κοινὸς κοινὸς — δὲν εἶνε ἐκ τῶν συγκινήσασιν ὄλους τοὺς κορυφῆς καὶ τοὺς μὴ κορυφῆς — δὲν εἶνε ἐκ τῶν περιπετειωδῶν ἐκείνων μυθιστοριῶν, αἱ ὁποῖαι κινοῦσι τὴν περιέργειαν ὡς παραμύθια διὰ πλοκῆς καὶ δράσεως παραδόξου. ἀλλ' εἶνε τούναντίον ἐκ τῶν ἀπλῶν καὶ φυσικῶν διηγημάτων, ἀντιγραφῶν ἐκ τοῦ ἀληθοῦς, τοῦ πραγματικοῦ βίου, ἔργον ἠθῶν καὶ χαρακτήρων, μετ' ἐλπίδας ὥραίας ὑπὸ λογοτεχνικὴν ἐποψίν, μετ' ὑπόθεσιν δραματικὴν ἐν τῇ ἀληθείᾳ του, ἣτις ἐν πολλοῖς θὰ συγκινήσῃ ὄλας τὰς λεπτάς καὶ εὐαισθητοὺς καρδίας.

Ὅπως δῆποτε, μεθ' ὅσα ψεχτὰ εὐρῆ κατόπιν ἡ αὐστηρὰ κριτικὴ καὶ ἡ σεμνοτυφία, ἔρχομεν τὴν πεποίθησιν, ὅτι ὁ Νικολάσ Σιγαλὸς τοῦ Ξενοπούλου θὰ εἶνε δι' ἡμᾶς μία ἐπιτυχία.

λόγοι της ἦσαν τόσον εὐλικρινεῖς· εἶνε δυνατὸν τοσαύτη ὑποκρισία, τοιαύτη κίβδηλία, τοιαύτη συστηματικὴ καὶ λεπτὴ ἀπάτη ;»

« Ἄλλ' ἂν δὲν εἶνε αὐτὴ, τίς εἶνε λοιπὸν ;»

Καὶ ὁ Βελτίσσοφ σκεφθεὶς μικρὸν ἐπέισθη ὅτι τοῦτο εἶνε τῆς Λιουδμήλας καὶ οὐδενὸς ἄλλου ἔργον.

Χωρὶς ν' ἀναμείνη τὸ ὄχημά του κατήλθεν, ἐνεδύθη μετὰ σπουδῆς τὴν μιλωτὴν του καὶ ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ πρώτου προστυχόντος ἐλκήθρου διατάξας τὸν ἀμαξηλάτην νὰ σπεύσῃ ὅσον δύναται εἰς τὴν ὁδὸν Δημήτροφσκη.

« Ἴσως εἶχε μόνον τὴν μωρίαν ν' ἀστεῖσθῇ μαζὺ μου », ἐπέλαμψεν αὐτῷ, πρὸς σύντομον παρηγορίαν του, ἀσθενὴς καὶ ἀμαυρὰ ἀκτίς ἐλπίδος.

[Ἐπεται συνέχεια].

ΑΓΓΛ. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

GABRIEL DANTRAGUES

ΕΓΓΑΜΟΣ Ἡ ΑΥΤΟΧΕΙΡ.

Διήγημα

[Συνέχεια]

Ἐσπέραν τινὰ καθ' ἣν ἐσυλλογίσθησαν ὅτι μία γυνή, ἀπὸ τὴν πολλὴν ὑπομονὴν της καὶ ἀγαθότητα, εἰμπορεῖ πάντοτε νὰ ἐπαναφέρῃ τὸν ἄνδρα, πρὸς τὸν ὁποῖον τὰ πάντα ἐθυσίασε καὶ τὸν ὁποῖον κατέστησε πατέρα, ἐσπέραν τινὰ λοιπὸν, καθ' ἣν τὴν ὀλιγώτερον τοῦ συνήθους λυπημένη, ἔλαβον ἐπιστολὴν τοῦ Ἑρρίκου εἰς τὴν ὁποῖαν μοὶ ἔλεγε, κύριε, ὅτι δὲν εἶχε πλέον χρήματα, οὔτε μέσα διὰ νὰ προμηθευθῇ τοιαῦτα, ὅτι ὁ πατήρ του, μαθὼν τὴν σπατάλην του, τὸν ἐκάλεε εἰς Τουλούζην, ὅτι ἂν δὲν ὑπήκουε, θὰ τῷ ἐκόπτοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν μέσα, ὅτι μ' ὄλα ταῦτα θὰ προσεπάθει νὰ μοὶ στείλῃ διακόσια φράγκα διὰ τὸν τοκετόν μου καὶ ὅτι εἶχε πληρώσῃ ἐκ τῶν προτέρων, ἡ χάριν ἐμοῦ, δεκαπέντε ἡμερῶν τροφὴν καὶ κατοικίαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον.

Τὴν δεκάτην πέμπτην ἡμέραν μὲ εἰδοποίησαν νὰ εὐρῶ ἄλλου κατοικίαν! Ἦτοιμαζόμεν νὰ ὑπακούσω, ἀγνοοῦσα τί νὰ κάμω καὶ τί θ' ἀπογίνω, ὅταν φίλος τις τοῦ Ἑρρίκου παρουσιάσθη. Μοὶ ἐφίλησε τὰς χεῖρας καὶ μοὶ ἔδωκεν ἐπιστολὴν τοῦ ἐραστοῦ μου. Ὁ Ἑρρίκος μοὶ ἔγραψεν ὅτι καὶ ἐν Τουλούζῃ ἀκόμη δὲν εἴμπορεσε νὰ εὐρῇ χρήματα, καὶ ὅτι ἦτο ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἔλθῃ εἰς βοήθειάν μου. Προσέθετε δὲ ὅτι ὁ Ἑρνέστος— τοιοῦτοτρόπως ὠνομάζετο ὁ ἐπισκεφθεὶς με νέος— ἦτο καλὸς νέος, ὅτι πρὸ πολλοῦ μ' ἐλάτρευεν, ὅτι ἐπροτίμα τὰς ἐγκύους γυναίκας καὶ ὅτι τὸ καλλίτερον ποῦ εἶχον νὰ κάμω, εἰς τὴν εὐρισκόμεν θέσιν, ἦτο νὰ γείνω ἐρωμένη του.

— Ἄτιμος πράξις! εἶπεν ὁ ἔντιμος Γκρελουσέ.

— Δὲν εἶν' ἀλήθεια, κύριε ;... Καὶ αὐτοί, τοὺς ὁποίους καρατομοῦν, δὲν εἶναι τόσον ἄτιμοι !...

— Τί ἐκάματε ;

— Ἐδίωξα τὸν Ἑρνέστον αὐτόν, καὶ ἀπεστράφη ὅλους τοὺς ἄνδρας.

— Ποῦ ἐγίνατε μῆτηρ ; ἐφέλλισεν ὁ ἄγνός Βασίλειος.

— Εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

— Δυστυχῆς γυνὴ !... καὶ τὸ τέκνον σας ;

— Τὸ ἐφόνευσα, ὅπως ἐφόνευσα καὶ τὸν πατέρα μου.

— ὦ !... εἶπεν ὁ Βασίλειος ὑποχωρήσας κατὰ ἐν βῆμα καὶ ἔτοιμος ν' ἀποσύρῃ τὸν βραχίονά του ἐφ' οὗ ἔστηριζετο ἡ νεαρὰ γυνή.

— Ναί, ἐξηκολούθησεν ἐκείνη στερεῶς. Ὅταν ἐξῆλθον τοῦ νοσοκομείου εἶχον δεκαπέντε φράγκα μόνον, τὰ ὅποια μετ' ὀλίγον ἐδαπάνησα. Διῆλθον τρεῖς ἡμέρας μὲ ὀλίγον ἄρτον καὶ μερικὰ γαιώμηλα. Τὸ γάλα μου ἐχάλασε καὶ ἐστεῖρευσε καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι τὸ τέκνον μου ἀπέθανεν ἐκ πείνης.

Μακρὰ σιγὴ ἐπηκολούθησε τὴν τρομερὰν ταύτην ἐξομολόγησιν.

— Ὑπῆρξατε πολὺ ἔνοχος, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τὸ ἀρνηθῇ τις, δυστυχῆς νέα! εἶπεν ὁ Βασίλειος μετὰ κόπου εὐρίσκων τὰς λέξεις... ἀλλ' ὑπεφέρατε φοβερά, καὶ ὁ Θεὸς θὰ σὰς λυπηθῇ. Εἰπέτε μοι... σὰς μένει ἀκόμη μία θεία ;

— Δὲν θέλει πλέον νὰ μὲ ἴδῃ.

— Ἡ πτωχία λοιπὸν σὰς ἐξώθησεν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν ;

— Ἡ πτωχία... καὶ αἱ τύψεις τῆς συνειδήσεώς μου, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνή.

— Θέλετε νὰ γείνετε πάλιν τιμία ;

— Εἶναι δυνατόν ;

— Βεβαίως.

— Ὅχι, διότι ἐζήτησα ἐργασίαν εἰς πολλὰ καταστήματα, ἀλλὰ μοὶ ἠρνήθησαν. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἡ αἰσχύνη μου εἶναι γραμμὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου μου.

— Ἐπρεπε ν' ἀλλάξῃτε συνοικίαν, εἶπεν ὁ Βασίλειος.

— Μία γραία ἔμπορος, ἀπεκρίθη ἐκείνη, μοὶ ἐπρόσφερεν ἐργασίαν καὶ προκαταβολὴν χρημάτων, ἀλλ' ἔκαμε τόσον παραδόξους συμφωνίας, ὥστε ἐροβήθην μήπως εἶναι κάμμία παγίς. Προτιμῶ ν' ἀποθάνω, παρὰ νὰ διαπράξω καὶ ἄλλο σφάλμα.

— Πολὺ καλὰ ! εἶπεν ὁ Γκρελουσέ.

— Ἄλλως τε περιφρονῶ καὶ μισῶ τοὺς ἄνδρας.

— Δὲν εἶναι ὅλοι ὅμοιοι.

— Τίς εἰξέυρει ;...

— Ἄς ἴδωμεν, ἀπεκρίθη ὁ Γκρελουσέ. Μοὶ φαίνεσθε νὰ ἔχετε χαρακτῆρα τίμιον,

χωρὶς δὲ τὸν ἄθλιον, τὸν ὁποῖον ἡ εἰμαρμένη σὰς ἔφερεν εἰς τὸν δρόμον τῆς ζωῆς σας, θὰ ἦσθε ἀκόμη βεβαίως ἀθῶα. Συγκριτικῶς πρὸς σὰς, προσέθηκε μετριοφρόνως, ἐγὼ εἶμαι πλούσιος. Προτοῦ εὐρητε κάμμίαν καλὴν θέσιν, θέλετε νὰ σὰς βοηθήσω ἐγώ ;

— ὦ ! κύριε !... εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ κύψασα τὴν κεφαλὴν.

— Μὴ μὲ παρεξηγήτε. Αὐτὴ ἡ προσφορὰ εἶναι ὅλως ἀδελφικὴ καὶ χωρὶς κἀνὲν συμφέρον. Ἄν δὲν θέλετε νὰ δεχθῆτε κἀνὲν δῶρον ἀπ' ἐμέ, τοῦλάχιστον δεχθῆτε δάνειον.

— Δέχομαι, κύριε, εἶπε ταπεινῶς ἡ δυστυχῆς νέα, καὶ σὰς εὐχαριστῶ ἐκ βάθους καρδίας, διότι δὲν σὰς ἀποκρύπτω ὅτι ἀγαπῶ ἀκόμη τὴν ζωὴν.

— Πολὺ φυσικὸν εἰς τὴν ἡλικίαν σας.

— ὦ εἶμαι εἴκοσι δύο ἐτῶν.

— Μόνον ! εἶπε μειδιῶν ὁ Γκρελουσέ, τριάκοντα καὶ πέντε ἐτῶν ὦν.

— Ποῦ πηγαίνομεν τώρα ; ἠρώτησε δειλῶς ἡ νεαρὰ γυνή. Δὲν θέλω! καὶ μὲ χρήματα ἔστω, νὰ ἐπιστρέψω εἰς ἐκείνους οἱ ὅποιοι μὲ ἐξεδίωξαν ἐπαισχύντως.

— Ἄν εἶχον ἀδελφὴν ἢ μητέρα, εἶπεν ὁ Γκρελουσέ, θὰ σὰς ὑπήγαγαι ἐκεῖ, ἀλλὰ μόνην συγγενῆ ἔχω μίαν θείαν κατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἀλατιάν. Μέχρις ὅτου κἀνονίσωμεν τὴν θέσιν σας, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ εὐρωμεν οἰκημα μὲ ἐπιπλα δι' ὀλίγας ἡμέρας μόνον. Θὰ προσπαθήσω νὰ εὐρω τοιοῦτον, τὸ ὁποῖον θὰ ἐνοικιάσω ἐπ' ὀνόματί σας καὶ ὅπου θὰ εἴσθε κυρία.

— ὦ ! κύριε, ἀδύνατον νὰ πιστεῦσω τόσῃν καλοσύνην !...

— Ἄς μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τῆς καλοσύνης μου. Κἀτι τι μοὶ λέγει ὅτι εἴσθε ἀξία ἐνδιαφέροντος καὶ καλλιτέρας τύχης.

— Εὐχαριστῶ. Οἱ λόγοι σας μ' εὐεργετοῦν καὶ μὲ ἀνυψοῦτε εἰς τοὺς ἰδίους ὀφθαλμούς μου.

— Σὰς ζητῶ δι' ἀπόψε τὴν ἀδειαν νὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τι ξενοδοχεῖον ὅπου, κατὰ τὴν ἰδιαιτέραν σύστασίν μου, θὰ σὰς περιποιηθῶν μετὰ πολὺν σεβασμόν. Ἐκεῖ θὰ διέλθητε τὴν νύκτα, διότι εἶναι πολὺ ἀργά. Αὐριον θὰ σὰς στείλω μικρὸν ποσὸν διὰ τὰς μᾶλλον κατεπειγούσας ἀνάγκας σας. Κατόπιν βλέπομεν.

— Πῶς ὀνομάζεσθε, κύριε ; ἠρώτησε ζωηρῶς ἡ νεαρὰ γυνή.

— Πῶς ὀνομάζομαι ; εἶπε φρικτῶν ὁ Γκρελουσέ.

— Ναί, διὰ νὰ γνωρίζω τοῦλάχιστον τὸ ὄνομα τοῦ σωτήρός μου.

— Γκρελουσέ, εἶπεν ὁ Βασίλειος ἐναγωνίως. Καὶ σεῖς ; προσέθηκε διὰ νὰ μὴ ἀφήσῃ νὰ κάμῃ ἐντύπωσιν τινὰ τὸ ὄνομά του.

— Καρλόττα Λεκουβρέρ, εἶπεν ἡ νεαρὰ γυνὴ στενάζουσα... Διατί λοιπὸν, κύριε, ἠρώτησε κατόπιν φυσικώτατα, καλύπτετε τοιοῦτοτρόπως τὴν κεφαλὴν μετὰ τόσῃν ζέσθην ἀπόψε ;... Ἄν τολμῶ νὰ σὰς ἐρωτῶ αὐτό, συμβαίνει ὅτι δὲν εἶδον ἀκόμη τὸ πρόσωπόν σας· αὐριον δὲν θὰ σὰς ἀναγνωρίσω.

— Μάλιστα, μάλιστα !... εἶπεν ὁ Γκρελουσέ. Μὲ πονοῦν ὀλίγον οἱ ὀδόντες μου καὶ φοβοῦμαι μήπως πάθω κἀνὲν πρῆξιμον.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

ΡΟΔΟΛΦΟΥ Κ. ΜΟΡΕΤΤΗ

Η ΛΑΙΜΗΤΟΜΟΣ

Αιτήρημα

Α'

Ἐν τῇ εὐρείᾳ τοῦ Δικαστηρίου αἰθούσῃ παρατηρεῖτο ἐσπέραν τινὰ τοῦ Δεκεμβρίου τοῦ 18** ἀσυνήθης τις θόρυβος. Φωναὶ ἐπιτακτικαί, στεντόρειοι, ἠκούοντο· ἡ κατηγορία ἀνελίσσεται φρικώδης, τρομερά, ἀποτρόπαιος. Τὴν ὑπεράσπισιν εἶχεν ἀναλάβει νέος τις δικηγόρος, ὅστις ὁμως ἐφαίνετο ὑποχωρῶν πρὸ τοῦ εἰδεχτοῦς τῆς καταδίκης φάσματος. Νεανίας τις, ὑψηλοῦ ἀναστήματος, εὐειδῆς τὴν ὄψιν, καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀτάραχος, ἐγκαρτερῶν μεθ' ὑπομονῆς καὶ γενναιότητος, κατεῖχε τὸ ἐδώλιον τοῦ κατηγορουμένου. Ἐκατηγορεῖτο ὅτι μὲ πρόθεσιν κλοπῆς, εἰσῆλθε λάθρα εἰς ἓν κατάστημα, συνελήφθη, ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ ἐπ' αὐτοφῶρα καὶ ἐπυροβόλησε κατ' αὐτοῦ δὶς. Ἐφόνευσε διὰ νὰ κλέψῃ!

Αἱ μαρτυρίαι ἦσαν σαφεῖς, καταδῆλοι, φοβεραὶ. Χίλιοι ἄνθρωποι τὸν εἶδον πυροβολοῦντα καὶ τὸν συνέλαβον τρέχοντα μὲ τὸ φονικὸν ὄπλον του ἀνὰ χεῖρας, ἔτι πεπυρακτωμένον θὰ ἔλεγέ τις αἰμάσσον.

Ἦτο λοιπὸν προφανῶς κλέπτης καὶ φονεὺς.

Μάρτυρες τῆς κατηγορίας ἀπειροί, τῆς ὑπερασπίσεως οὐδεῖς. Τίς θὰ ὑπερήσπιζεν ἓνα κοινὸν δολοφόνον; Κάνεις!

Οἱ μάρτυρες τῆς κατηγορίας κατέθετον εἰδεχθῶς τὰς λεπτομερείας. Ἀμείλικτοι διηγοῦντο τὸ γεγονός σαφῶς, καταδῆλως.

«Διηρχόμεν—εἶπεν εἰς τῶν πλησιοχώρων ἐμπόρων—τὴν ὁδὸν ἐκείνην ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ θεάτρου καὶ σπεύδων νὰ ἐπανεέλθω οἴκαδε. Διήλθον πρὸ τοῦ καταστήματος τοῦ δυστυχοῦς καὶ ἐνόμισα ὅτι εἶδα σκιάν τινα κινουμένην. Ἐπειδὴ εἶμαι φρικῶδως δεισιδαίμων, ἐνόμισα ὅτι ἦτο πλάσμα τῆς ἐξημμένης φαντασίας μου καὶ ἀντιπαρήλθον· πλὴν μόλις εἶχον προχωρήσει ἑκατοντάδα βημάτων, ἤκουσα πυροβολισμούς... φωνὴν πνιγομένην... Ἐδραμον πάσῃ δυνάμει ἐπανῆλθον ἐκεῖ... καὶ εἶδον ναί, διέκρινα καταφανῶς ἓνα ἄνθρωπον, διασκελιζόντα τὸν οὐδὸν τῆς θύρας. Ὄρμησα ἵνα τὸν κρατήσω, πλὴν τὸν εἶδον φρικῶδως μορφαίνοντα, κρατοῦντα τὸ δολοφόνον ὄπλον ἀνὰ χεῖρας, πυρέσσοντα· μοὶ ἔστρεψε ἀπειλητικὸν τὸ φρικῶδες του βλέμμα. Ἐφοβήθη· ὡπισθοχώρησα ἔντρομος. Ἐκεῖνος ἔτρεχεν, ὁλοὲν ἔτρεχεν. Εἶδα ὅτι εἰς τὴν καμπὴν τῆς ὁδοῦ ἡ περιπολία τὸν ἐσταμάτησε. Σπεύδω νὰ προσθῶ: τὸ ὀρκίζομαι καὶ ἀναλαμβάνω ὅλην τὴν εὐθύνην πρὸ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅτι ὁ ἄνθρωπος, ὃν ἐγὼ ἐδιώξα καὶ ὅστις μοὶ ἔστρεψεν ἐκεῖνο τὸ βλέμμα, ὁ φονεὺς τέλος πάντων, ἦτο αὐτός ὁ κατηγορούμενος! Αὐτός ὁ ἴδιος! Εἰσῆλθον εἰς τὸ κατάστημα τοῦ θύματος. Ὁ δυστυ-

χὴς κατάκοιτος, ἔπλεεν εἰς τὰ αἵματα! Φρικῶδες τὸ θέαμα! Εἶδε-χθῆς ἡ ὄψις!... Τὸν εἶχεν ἀφήσει ἄπνουν».

Μετὰ τοιαύτην μαρτυρίαν καὶ πλείστας ἄλλας παραπλησίους τί νὰ εἶπῃ; τί νὰ ἀντιτάξῃ; Τί ἐπιχειρήματα νὰ ἐπιφέρῃ κατὰ τοιοῦτων ἐναργῶν ἀποδείξεων ἢ ὑπεράσπισιν;

Νὰ ἀναλάβῃ τὴν ἀθωότητα; Ποτέ, διότι ἦτο ἀδύνατον! Παρεδέχθη λοιπὸν μίαν τῶν ψυχικῶν ἐκείνων ἐπαναστάσεων, τῶν ἀλγιστῶν ἐκείνων φρικῶδων μανιῶν, ὧν οὐδεὶς δύναται νὰ διαγνώσῃ τὰς αἰτίας, νὰ ἐνοήσῃ τὸ κίνητρον, ἐὰν δὲν παραδεχθῆ τὸν ταῦτα ἐκτελοῦντα ἕξαινον, μανιακόν, παράφρονά!

Πλὴν τὸ τοιοῦτον ἦτο μία ἐγκατάλειψις τῆς ὑπερασπίσεως! Ὁ δικηγόρος τοῦ τὸν ἐγκατέλιπεν εἰς τὴν τύχην του.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ ὑπεράσπισις καὶ ἡ κατηγορία ἐσίγησαν. Οἱ ἔνορκοι εἶχον περατώσει τὴν συνδιάσκεψίν των καὶ ὁ προϊστάμενος αὐτῶν ἀνέγνωσε τὴν ἐτυμηγορίαν διὰ φωνῆς σθεναρᾶς καὶ ὑποκώπου. Τιμῶς καὶ εὐσυνειδῶς λέγω ὅτι ἡ ἐτυμηγορία τῶν ἐνόρκων εἶνε αὕτη: Ναί· ὁ κατηγορούμενος εἶνε ἔνοχος.

Φεῦ! Τετέλεσται! Εἶχε καταδικασθῆ εἰς θάνατον!

Ὁ κατάδικος ὠχρίασεν ἐπαισθητῶς, ἔκλινε θλιβερῶς τὴν κεφαλὴν καὶ ἐνεκαρτέρησε.

Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἡ ἀναίρεσις του ἀπερρίπτετο.

Ἡ καταδίκη ὠρισμένως ὑπεγράφετο ἡ ἐκτέλεσις ὠρίσθη διὰ τὴν ἐπαύριον.

Ἡ λαιμητόμος τὸν ἀναμένει.

Β'

Θὰ ἦτο περίπου μεσημβρία, ὅτε γυνὴ τις μελανειμονοῦσα καὶ μέλαν περιβεβλημένη κρήδεμνον, ἔβαινε διὰ βήματος ἀσταθοῦς καὶ περιδείλου εἰς τὰς μᾶλλον ἀποκέντρους τῆς πόλεως συνοικίας. Ἄμα ἔφθασεν εἰς τὸ τέμα στενωποῦ τινος ἐφάνη ἀμηχανοῦσα καὶ διστάζουσα· προύχωρησεν ὀλίγα βήματα· ἐπλησίασε τὸν πρῶτον διαβάτην καὶ τῷ ἐψιθύρισε κᾶτι τι εἰς τὸ οὖς. Ὁ διαβάτης ἐφρικίασεν, ἀπέστρεψε μετὰ τρόμου τὴν κεφαλὴν καὶ ἔσπευσε ν' ἀναχωρήσῃ. Ἡ πεπλοφόρος ἐκείνη γυνή, καθὼς φαίνεται, θὰ τῷ εἶπέ τι φρικῶδως φοβερόν, θὰ τῷ ἐζήτησε κᾶτι τι ἀποτρόπαιον. Ἐκαμε κίνημα ἀπελπισίας καὶ οἴκτου καὶ ἐμειδίασε μειδίαμα πλήρες πικρίας καὶ ἐναγωνίου ἄλγους.

Προύχώρησεν ὀλίγα ἔτι βήματα ἐπλησίασε δευτέρου διαβάτην καὶ ὡς φαίνεται θὰ τῷ ἀνέφερέ τι παρόμοιον, διότι καὶ ἐκεῖνος, ἀπέστρεψε μετὰ φρίκης τὴν κεφαλὴν, ἀλλὰ μᾶλλον τοῦ ἄλλου συγκαταβατικῶς, ἔκυψε πρὸς αὐτὴν καὶ τῷ ἐψιθύρισε εἰς τὸ οὖς: «Ἐδῶ ἀπέναντι».

Ἐκλινεν ἐκείνη εἰς σημεῖον εὐχαριστήσεως τὴν κεφαλὴν καὶ μειδιῶσα πρὸς αὐτὸν μετ' εὐγνώμονος βλέμματος:

— Εὐχαριστῶ, τῷ εἶπε.

Προύχώρησε βραδέως πρὸς τὴν ὑποδειχθεῖσαν διεύθυνσιν, ἔστη πρὸ μιᾶς θύρας καὶ ἔλαβε τὸ ρόπτρον· ἀλλ' ὡσεὶ ἀποτροπιαζομένη καὶ αὕτη ἐκεῖνο ὅπερ ἔμελλε νὰ πράξῃ, ἐκράτησε μετέωρον τὸ ρόπτρον· ἐπὶ στιγμὴν ἐδίστασεν. Ἐβλεπέ τις ζωγραφουμένην ἐπὶ τοῦ προσώπου της σωρεῖαν διαφόρων συγκινήσεων, οἴκτου, φρίκης, φόβου καὶ ὀργῆς. Ἐστη ἐπὶ στιγμὴν ἀναποφάσιτος, διστάζουσα· ἔπειτα κατισχύσασα ἐαυτῆς ἀφήκε νὰ πέσῃ μετὰ κρότου τὸ ρόπτρον. Στιγμὴν τινα μετὰ ταῦτα ἡ θύρα ἠνεώγη καὶ ἀνὴρ τις ἐπαρουσιάσθη πρὸ τοῦ οὐδοῦ. Ὁπισθοχώρησεν ἔντρομος ἡ δυστυχῆς. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ὁ ἀνὴρ ἐκεῖνος τὴν ἐπτόει, τῷ ἐνεποῖει φρίκην...

— Εἰσέλθετε, κυρία, εἶπεν ἐκεῖνος, διὰ φωνῆς στυγνῆς καὶ ὑποκώπου, τίνα ζητεῖτε;... μήπως ἐκάματε λάθος;...

— Ὅχι, εἶπεν ἐκείνη διὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης, ἐσένα ζητῶ τὸν δια... τὸν Ροβέρτον... τὸν κύριον Ροβέρτον.

Ἐπέκλινεν εὐγενῶς ἐνώπιόν της διὰ νὰ εἰσέλθῃ.

Ἡ μελανεῖμων γυνὴ προέβη διστάζουσα, θὰ ἔλεγέ τις μετὰ φρίκης. Ἄνεθ βραδέως τὰς βαθμίδας καὶ εἰσῆλθεν ἀμηχανοῦσα εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἐκεῖνος ἔστη πρὸ αὐτῆς καὶ τὴν παρετήρει ἐκστατικῶς. Τὴν ἐθαύμαζεν! Ἡ πεπλοφόρος ἦτο ὠχρὰ ὡς φάσμα· οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐπλανῶντο ὡς διὰ νὰ σθεσθῶσιν· ἐθεώρησε τὸν ἀπέναντι αὐτῆς ἄνδρα ἀσκαρδαμυκτεῖ... Ἐνόμιζε τις ὅτι ὀλόκληρον ἀλγιστῶν καὶ φρικῶδης ἱστορίας ἀνελίσσεται πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν της ἐπὶ τῇ θεᾷ τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, ὀλόκληρον αἰμοσταγῆς καὶ στυγνὸν παρελθὸν ἐξηγεῖτο παρεντιθέμενον μετὰξὺ αὐτοῦ καὶ ἐκείνης.

Ἐβλεπέ τις καθαρῶς ὅτι πάλῃ φρικῶδων καὶ ἀλλοίων αἰσθημάτων, συνέβαινε ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῆς δυστήνου γυναικός!... Θύελλα ἐξηγεῖτο ἐν τῇ ψυχῇ της. Ἄλγος μύχιον καὶ τρομερὸν κατεβίβρωσκε τὴν καρδίαν της... Αἴφνης ἀποσπασθεῖσα, οὕτως εἶπεν, ἀπὸ τῆς ἑδρας, ὑπέκρουσε εἰς δύναμιν ἀνωτέραν, ὡσεὶ ἐξ ἐλατηρίου κινουμένη, ἠγέρθη φοβερά, ἔστρεψε γύρω ἀπειλητικὰ τὰ βλέμματα, ἐξέτεινεν ἡγεμονικῶς τὴν χεῖρα, ὡς διὰ νὰ δαμάσῃ τὸν ἐξωτερικὸν κόσμον. Ἠτένισε πρὸς αὐτὸν ἀσκαρδαμυκτεῖ. Θὰ τὴν ἐξελάμβανέ τις τὴν Μέγαυραν τῆς Εἰμαρμένης, τὴν Μαινάδα τοῦ παρελθόντος.

— Ἄθλιε! ἄτιμε! τῷ εἶπε καὶ ἀνελύθη εἰς δάκρυα.

Ἐμεινεν ἐννεός, κατάπληκτος ὁ δυστυχῆς Ροβέρτος, ὅστις εἶχεν ἐλπίσει πρὸς στιγμὴν. Φεῦ! πρὸ εἰκοσαετίας οὐδέποτε ἄνθρωπος τις τῷ ὠμίλησεν, οὐδέποτε κάνεις κατεδέχθη νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ... Τί; νὰ ἐπισκεφθῆ; ποῖος;... τὸν Διαβολο-Ροβέρτον!... Ἠλπίσε πρὸς στιγμὴν ὅτι θὰ ἔπαυε πλέον ἡ κοινωνία

νὰ τὸν θεωρῆ ἀπόκληρον. "Οτι θὰ τὸν φκτειρεν ἐπὶ τέλους ἡ ἀνθρωπότης! . . . Πλὴν φεῦ! ἐκείνην, ἣν ἐνόμιζε τὸν ἀγγε-
λον τῆς ἀποκαταστάσεώς του, τὴν ἤκουεν ἤδη ἐξεμουσαν κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ τὸ μῖσος καὶ τὴν φρίκην τῆς οἰ-
κουμένης, τὸ δηλητήριον τῆς ἀνθρω-
πότητος. Ἦτο ἡ Μέδουσα τῆς κατα-
δικῆς του!

— Τίς εἴσθε κυρία; ἀπετόλμησε νὰ εἶπῃ ἀμηχανῶν ὁ δυστυχῆς.

— Ἄτιμε, υπέλαβεν ἡ πεπλοφόρος, ἐπανακαθίσασα, ἐνῶ λυγμὸς τῇ διέ-
φυγεν. Ἄτιμε, ἐνθυμεῖσαι, ἡ δὲν ἐνθυ-
μεῖσαι; . . . ἀδιάφορον τοῦτο! Ποῖος ὑπῆρ-
ξες ποτέ; . . . Ἀναπόλησον τὸ παρελθόν! . . .
Θές εἰς λήθην ἐπὶ στιγμὴν τὸ παρόν. . .
καὶ ἀκολουθήσον με εἰς τὰς ἀναμνήσεις
τοῦ παρελθόντος. Πρὸ εἰκοσαετίας ἐν-
θυμεῖσαι; εἶχες νυμφευθῆ γυναῖκα, ἣτις
σὲ ἠγάπησε, σὲ περιέθαλψε, σὲ ἀνε-
κούφισε! . . . σὺ ὅμως, ἄθλιε, μυσαρὲ δολο-
φόνε, εἶπέ μοι τί ἔπραξες χάριν αὐτῆς; . .
Ὁ δυστυχῆς Ροβέρτος ἐσιώπα ἀμη-
χανῶν.

Ἐκείνη ἐξηκολούθησεν:

— Ἄ! θὰ σοὶ τὰ εἶπω ἐγὼ ὅλα, ἐν
πρὸς ἐν! Θὰ σοὶ ἀναμνήσω τὸ παρελθὸν
λέξιν πρὸς λέξιν! Ροβέρτε, ἐνθυμεῖσαι . . .
τί ἔπραξες; . . . Ἐδολοφόνησες! . . .
Ἄγνωθ' διὰ ποῖαν αἰτίαν δὲν ἐνθυμοῦ-
μαι διατί! Ἄδιάφορον! . . . Τοῦτο
μόνον ἐνθυμοῦμαι, ὅτι ὑπῆρξες κακοῦρ-
γος! ὦ! πόσον τότε υπέφερον ἡ σύζυ-
γός σου, διότι κατεδικάσθης εἰς θάνα-
τον δὲν δύνασαι νὰ ἐνοήσης, διότι
οὐδέποτε ἔσχες καρδίαν, οὐδέποτε ἐγνώ-
ρισες φίλτρον! . . . Κατεδικάσθης λοιπὸν
εἰς θάνατον ἄλλὰ σὺ καὶ ἐν τῷ θά-
νάτῳ μυσαρὸς! . . . Καὶ ἐν αὐτῇ ταύτῃ
τῇ τελευταίᾳ σου στιγμῇ κακοῦρ-
γος! . . . Σοὶ ἐπρότειναν νὰ γίνης δῆ-
μιος! Καὶ σὺ παρεδέχθης! . . . Τὸ ἔμαθα
ὅποια ἔκτοτε με ἐβάρυνε καταδίκη . . .
τὸ αἰσχρὸν σου ἀνηνακλάτο ἐπ' ἐμοῦ. . .
Ἄχ! ΔιαβολοΡοβέρτε! . . . ΔιαβολοΡο-
βέρτε! ὅπως σὲ ὀνομάζει ὁ κόσμος!
. . . Εἰπέ μοι ἔκτοτε τί ἔπραξες; . . .
Ἠρώτησες νὰ μάθης ποῦ εὐρίσκεται
ἡ σύζυγός σου; ποῦ εἶνε τὸ τέκνον
σου; Ἐσκέφθης ἄρα γε ποτέ καὶ αὐ-
τούς; Ποτέ! . . . Ἠθέλησας ποτέ νὰ
μάθης τί ἀπέγιαν; Ποτέ! . . . Κα-
καοῦργε! Δολοφόνε! Ληστὰ! . . .
Νὰ ἀνακουφίσῃς τὰς θλίψεις μου, νὰ
προσπαθήσῃς τοῦλάχιστον νὰ μοὶ κα-
ταστήσῃς ἦττον ἐπαισθητὴν τὴν ἀτι-
μίαν, τὸ ὄνειδος, τὴν πενίαν! . . .
Ὅποιαν φρίκην ἠσθάνετο ἡ κοινωρία
δι' ἐμέ, ὅποσον με ἐμίσουν, με ἀπε-
στρέφοντο. Ὑπέμεινα τὰ πάντα καρτε-
ρικῶς, χάριν τοῦ τέκνου μου. Ἐκρά-
τησα τὴν ἰσοροπίαν τῆς καρδίας καὶ τῆς
τύχης μου διὰ τῆς τριταίνης τοῦ ὄνει-
δους καὶ τῆς ἀτιμίας μου! . . . Οὐδέποτε
θὰ σ' ἐπανέβλεπον! . . . οὐδέποτε θὰ ἤρ-
χόμην νὰ σὲ ἴδω, ἐάν δὲν ἐπρόκειτο
νὰ σὲ ἀναχαίτισω, νὰ σὲ κρατήσω ἀπὸ
τοῦ νὰ διαπράξῃς μέγιστον κακοῦρ-

γημα· νὰ ἐπιθέσῃς ἐπὶ τῶν φρικωδῶν
ἐγκλημάτων σου τὴν κορωνίδα διὰ τοῦ
τελευταίου! . . .

Ὁ δυστυχῆς δῆμιος ἔτρεμεν ἀπὸ πο-
δῶν μέχρι κεφαλῆς! ψυχρὸς ἰδρῶς τὸν
περιέρεν! ἐθεώρει ἐταστικῶς τὴν πεπλο-
φόρον γυναῖκα καὶ . . . τὸν κατεμάγευεν.
Εἰς τὸν ὀρίζοντα τῆς ἀπογνώσεως καὶ τοῦ
μονήρους τοῦ δυστυχοῦς βίου ἦτο ἀστὴρ
παμφαῆς, υπέρλαμπρος. . . Τὸν ἐθάμ-
βου καὶ τὸν ἐγοῆτευεν! Αἴφνης διὰ
κινήματος ὅλως μηχανικοῦ, συμπλέ-
ξας ἱκετευτικῶς τὰς χεῖρας, ἐγονυπέ-
τισε. Τὴν ἐθεώρησε μετὰ βλέμματος
πλήρους λατρείας καὶ ἀφωσιώσεως καί,
— Οὐρανία! τῇ εἶπε, δυστυχῆς μου
Οὐρανία!

Λυγμὸς διέφυγε τῶν χειλέων τοῦ δυ-
στυχοῦς καὶ πύρινα δάκρυα ἀνέβλυσαν ἐκ
τῶν ὀφθαλμῶν του. Ἐκείνη τὸν ἠτένισε
φοβερῶς, τὸν ἀπώθησεν ἀποτροπιαζο-
μένη καί,

— Αὔριον, τῷ εἶπεν, ἔχεις ἐκτέλεισιν . . .
Εἶνε ἀληθές; . . .

— Ναί, υπέλαβε τρέμων.

— Εἰς κατάδικος . . . κλέπτῃς καὶ δολο-
φόνος . . .

— Ναί . . .

— Αὔριον τὸ πρῶτ' εἰς τὰς δέκα; . . .

— Ναί . . .

— Καὶ σὺ θὰ τὸν κατατομήσῃς . . .

"Ὅλα ἔτοιμα . . . Αἶ; . . .

— Ναί, υπέλαβεν ἐκεῖνος συστρέφων
μετ' ἄλγους καὶ ὀδύνης ἀπεριγράπτου
τὰς χεῖρας, ναί! . . .

— Λοιπὸν ὄχι! εἶπεν ἡ πεπλοφό-
ρος ἀνεγείρουσα θλιβερῶς τὸ κρῆδεμόν
της. "Ὅχι" δὲν πρέπει, Ροβέρτε δὲν
πρέπει εἰς πατῆρ νὰ κατατομήσῃ τὸν
υἱόν του! Νὰ πῆς σὺ τὸ αἷμά σου! . . .
Νὰ σβύσῃς τὸ ἄλγος τῆς ἀτιμίας εἰς τὸ
αἷμα τοῦ τέκνου σου. Νὰ ἀφαιρέσῃς
σὺ τὴν ζωὴν του! . . . "Ὅχι, Ροβέρτε.
"Ὅχι, δὲν εἶνε δυνατόν, διότι εἶνε υἱός
σου!

Τρόμος ἀπεριγράπτου κατέλαβε τὸν
Ροβέρτον καὶ ἐξερράγη εἰς συνεχεῖς καὶ
φρικώδεις ὀλολυγμούς! Ἡ λιθίνη, ἡ μαρ-
μαρίνη ἐκείνη καρδίκα . . . συνεκινήθη . . .
ἡ στυγνὴ ἐκείνη ψυχὴ ἐμαλάχθη! Δά-
κρυα ἔρρεον ἄφθονα ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
του! Ἦσαν τὰ πρῶτα καὶ τὰ μόνα,
ἄτινα ἐπὶ τῆς ζωῆς του ὁ ἀνθρώπος οὐ-
τος ἔχυσεν! . . .

"ὦ τύχη! ὦ καταραμένη τύχη, ἣτις
φέρει μετὰ εἰκοσαετίαν τὸν πατέρα πρὸς
τὸν υἱόν του ἀντιμετώπους! . . . Ποῦ;
Ἐπὶ τῆς λαιμοτόμου! ὅπου ὁ εἰς
δῆμιος καὶ ὁ ἄλλος θῦμα! Καταραμένη
τῆς Εἰμαρμένης πλοκή! δυστυχῆς καὶ
ἀπαίσιον πεπρωμένον! Φεῦ! τί νὰ κάμῃ;
. . . Νὰ φονεύσῃ τὸν υἱόν του; . . .
Οὔτε νὰ τὸ σκεφθῇ! Νὰ βιάσῃ τὰς χεῖράς
του εἰς τὸ αἷμα τοῦ τέκνου του; . . .
εἰς τὸ αἷμά του; . . . Νὰ ρίψῃ ἄπνου τὴν
πολυφίλητον ἐκείνην κεφαλὴν κατὰ γῆς; . . .
Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοι εὐδαιμονέστεροι γονεῖς
ἀποθέτουσι σωρεῖαν φιλημάτων καὶ θω-
πειῶν, ἐκεῖ ν' ἀναγκάζεται αὐτός! —

δύστηνος πατῆρ! — νὰ ἐπιρρίψῃ ὅλην
τὴν κατάραν τοῦ πεπρωμένου. Δυστυ-
χῆς γονεὺς! Καὶ ἐκείνη, ἡ δύστηνος
γυνή, ἡ καταραμένη σύζυγος, ἡ δυστυ-
χῆς μήτηρ!

Πλὴν πῶς ὄχι; Νὰ ἐκδικηθῇ τὴν
κοινωνίαν. Ναί, μυσαρὰ κοινωρία!,
σύ, ἣτις προσῆψες τὸ ὄνειδος ἐπὶ τοῦ με-
τώπου μου! Αἶ, ΔιαβολοΡοβέρτος! Δια-
βολοΡοβέρτος! Καταραμένη κοινωρία σύ,
ἣτις με φέρεις ἀντιμέτωπον πρὸς τὸν
υἱόν μου ἐπὶ τῆς λαιμητόμου του!
Πῶς νὰ γίνῃ; νὰ προφασισθῇ ὁ,τιδῆ-
ποτε; Ἄλλὰ τότε! θὰ ἐκτελέσῃ ὁ
βοηθός του . . . καὶ θὰ παραδώσῃ αὐτὸς ὁ
ἴδιος τὸν υἱόν του εἰς τὸν θάνατον! . . .
Ὁ πατῆρ νὰ δολοφονήσῃ τὸ τέκνον του!
Φεῦ πῶς νὰ γίνῃ!

"Ἐστρεψε γύρω τὰ βλέμματα εἶδε
τὴν δυστυχῆ ἀκίνητον παγεράν, ὡς τὸ
ἄγαλμα τῆς κολάσεως, ὡς τὴν στή-
λην τοῦ ἄλατος. Τὴν ἐθεώρησε διὰ
βλέμματος πλήρους οἴκτου καὶ πικρίας.
Ἐγονυπέτησεν ἔλαβε τὴν ἄκραν τοῦ
πέπλου της, ἀπέθεσε θερμὸν φίλημα,
καὶ ἔπειτα διὰ φωνῆς τρεμούσης,

— Μείνε ἥσυχος, Οὐρανία! θὰ προ-
σέξω, θὰ φροντίσω . . . Αὔριον . . .

"Ἐκυψεν εἰς τὸ οὖς της καὶ προσέφερε
λέξεις τινὰς ἀκατάληπτους.

Ἐκείνη ἀναμφιβόλως τὰς ἠνώνησε. Δά-
κρυα θαλερὰ ἀνέβλυσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν
της. Τὸν ἀνήγειρε βραδέως. Ἐκεῖνος
ἔπεσεν ἐξηντλημένος ἐπὶ μίαν ἔδραν
Τὸν ἐπλησίασεν ἡ σύζυγός του σιγα-
σιγά, καὶ ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ με-
τώπου του ἕνα ἀσπασμόν! — τὸν
ἀσπασμόν τοῦ οἴκτου καὶ τῆς συγγνώ-
μης, τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τοῦ φίλ-
τρου! — Τὸν ἠτένισε διὰ βλέμματος
πλήρους οἴκτου καὶ δακρύων καὶ ἐξηφα-
νίσθη εἰς τὴν κλίμακα! . . . Ἐκεῖνος μετ'
οὐ πολὺ ἠγέρθη, περιετυλίχθη τὸν μανδύαν
του καὶ ἐξῆλθε.

.....

Γ'

Τὴν ἐπομένην ὁ κόσμος εἶχε μάθει ὅτι
ἔνεκεν ἀσθενείας τοῦ δημίου τῆς πόλεως
ἡ καταδίκη ἀνεβλήθη διὰ τὴν ἐσπέραν,
μέχρις οὐ ἤθελε φθάσει ἐκ τοῦ χωρίου ὁ βο-
ηθὸς αὐτοῦ καὶ τὸν ἀναπληρώσει. Πράγ-
ματι, τὴν ἐσπέραν περὶ τὴν ἔκτην τῆς 18
Δεκεμβρίου, πλῆθος πολὺ συνωστίζεται
ἀνά τὴν εὐρεῖαν πλατείαν. Ἐν μέσῳ τοῦ
πλήθους ἔβλεπέ τις ἐγειρόμενον εἰδε-
χθὲς ξηλόπυγμα, ἐπ' αὐτοῦ ἔστειλον φρι-
κωδῶς ὁ σίδηρος, γύρω δεκάς χωροφυλά-
κων ἐκράτει τὸ πλῆθος εἰς ἀπόστασιν
τινα. Αἴφνης ἠκούσθη βόμβος ὑπό-
κωφος καὶ πλῆθος πολὺ ἐφάνη προερχό-
μενον ἐκ τῆς ἀπέναντι ὁδοῦ. Ἐφερον τὸν
κατάδικον πεζῇ, περιετυλιγμένον ἐντὸς
σάκκου. Τὸν ἐκράτει ὁ βοηθὸς τοῦ δη-
μίου. Τῆδε κάκεισε ἐφαίνοντο κατ'
ἀραιὰ διαστήματα φῶτα τινὰ σκότος
ἐπεκράτει βαθύ· ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὴν
πλατείαν, τὸ σκότος ὀλίγον ἐσκεδάσθη

ἀν καὶ πάντοτε ἐπεκράτει τοιοῦτον. Πολλοὶ ἠνωρθοῦντο καὶ προσεπάθουν νὰ διακρίνωσι τὸν κατὰδικον, πλὴν τοῖς ἦτο ἀδύνατον, τοῦτο μὲν διότι ὁ βοηθὸς τοῦ δημίου ἦτο πάντοτε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν των — θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἐπεθύμει νὰ τὸν κρύπτῃ ἐπιμελῶς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων των — τοῦτο δὲ διότι τὸ ἐπικρατοῦν σκότος ἦτο βαθύ.

Ὁπωσδήποτε ἀνέβησαν ὅτε κατὰδικος καὶ ὁ βοηθὸς τοῦ δημίου τὰς βαθμίδας τῆς λαιμοτόμου, βραδέως, μίαν πρὸς μίαν, ὁ εἰς πλησίον τοῦ ἄλλου ... Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ἦσαν ἐνηγκαλισμένοι, συνεσταλμένοι· προσπαθοῦντες νὰ κρυφῶσιν ἀμφοτέρωθεν ἀπὸ τῶν ὀμμάτων τῶν περιέργων! ... Ἡ στάσις τοῦ κατὰδικου, καθὼς εἰκαζέ τις, ἦτο θαρραλέα, σχεδὸν ἀπτόητος! ...

— Ἀμήν! ἠκούσθη μετὰ σειρὰν ψαλμωδιῶν.

Ὁ βοηθὸς τοῦ δημίου ἐπλησίασε τὸν κατὰδικον καὶ ἐφάνησαν συνομιλοῦντες.

— Ἰάκωβε, εἶπεν ὁ κατὰδικος πρὸς τὸν βοηθὸν τοῦ δημίου, ἐνθυμοῦ! . . . πρὸς ἐκεῖνον καὶ πρὸς ἐκείνην, τὸν τελευταῖόν μου ἀσπασμόν.

Ἐπειτα εἶδον μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἀπορίας τὸν κατὰδικον νὰ ἀσπάζεται τὸν δῆμιόν του. — Ὁ ἀσπασμὸς τῶν δαιμονισμένων. — Τῶν κολασμένων τὸ φίλημα! — Ἐπειτα ὁ κατὰδικος ἔκλινε πενθίμως τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς δοκοῦ τῆς λαιμοτόμου . . .

Ὁ βοηθὸς τοῦ δημίου ἐδίστασε.

— Κτύπα, ὑπέλαβεν ὁ κατὰδικος, κτύπα σὲ λέγω.

Ὁ βοηθὸς ἐπλησίασε τὸ ἱκρίωμα, ἀνῆρπᾶσε τὸ σχοινίον καὶ τὸ ἔρριψε. Φρικώδης δοῦπος ἠκούσθη! Θρόμβοι αἵματος ἐπιτύλισαν τὸ ἱκρίωμα! Ἡ κε-

φαλὴ ἀπεσπᾶσθη τοῦ κορμῶν καὶ ἔπεσε βήματα τινα μακρὰν. Χωροφύλαξ τις ἔσπευσε νὰ τὴν ἀνεγείρῃ ἀνθρωποῖ τινας ἐπλησίασαν ἵνα τὴν παρατηρώσωσιν! Ὅλοι ἔρρηξαν φωνὴν φρίκης καὶ ἀγωνίας καὶ ὠπισθοχώρησαν ἔντρομοι.

Ἀντὶ τοῦ καταδικασθέντος δολοφόνου ἦτο ἐκεῖ ὁ δῆμιος!

— Ὁ ΔιαβολοΡοβέρτος! ἐκρυγᾶσαν περίτρομοι.

Ἐρρίψαν βλέμμα ἐπὶ τοῦ βοηθοῦ τοῦ δημίου.

Ἀπέμασε λαθραίως ἐν δάκρυ καὶ :

— Ἦτο υἱός του! ὑπετονθόρισεν.

Ἡ θυσία εἶχε τελεσθῆ!

Συγκίνησις θλιβερὰ ἐφάνη ζωγραφηθεῖσα ἐπὶ τῶν προσώπων. Τινὲς ἀπέμασον τὰ δάκρυά των.

Ἡ ἀφωσίωσις καὶ ἡ στοργὴ ἐξαγνίζουσι τὸ ἔγκλημα!

ΡΟΔΟΛΦΟΣ Κ. ΜΑΡΕΤΤΗΣ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ “ΚΟΡΙΝΝΗΣ,,

10 — ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ — 10

ΑΠΕΝΑΝΤΙ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΡΙΚΑΚΗ ΚΑΙ ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΟΙΚΙΑΣ ΜΑΥΡΟΜΙΧΑΛΗ

Τὸ ἐν τῷ παλαιῷ ἡμῶν Γραφείῳ ὑπάρχον Βιβλιοπωλεῖον ἤδη ἐβελτιώθη, ἐπλουτίσθη καὶ ἐσυστηματοποιήθη ἐν ἰδίῳ τμήματι, παραπλεύρως τῷ νέῳ ἡμῶν Γραφείῳ καὶ Τυπογραφείῳ. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται ὅλα τῶν Ἀθηνῶν τὰ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ καὶ πάντες οἱ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ, ποικιλωτάτης ὕλης καὶ διαφόρων τιμῶν ἀπὸ 55 λεπτῶν μέχρι δρ. 5, ἐλεύθεροι ταχυδρ. τελῶν. Τὰ ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ ὅλα, μέχρις ΑΤΛΑΝΤΩΝ καὶ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΩΝ. Ἐπειτα ΤΕΡΙΠΝΑ ἐκ τῆς νεωτέρας μας φιλολογίας ἢ μεταπεφρασμένα ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ, ΠΟΙΗΜΑΤΑ, ΔΡΑΜΑΤΑ, ΚΩΜΩΔΙΑΙ, ΠΕΡΙΗΓΗΣΕΙΣ, συλλογὴ πλουσιωτάτη, ἧς δημοσιεύονται ἐκάστοτε ἐν τῷ φύλλῳ ἡμῶν κατάλογοι καὶ τιμολόγια. Ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν πωλεῖται ἐπίσης τὸ φύλλον τῶν «Ἐκλεκτῶν», ὡς καὶ παρελθόντα φύλλα καὶ τόμοι ἀδέτοι καὶ δεδεμένοι. Πρὸ πάντων οἱ ἐν ταῖς Ἐπαρχίαις καὶ τῷ Ἐξωτερικῷ συνδρομῶνται ἡμῶν καὶ ἀνταποκρίται δύνανται νὰ εὐρωσι πᾶσαν εὐκολίαν, διότι ἀποστέλλομεν αὐτοῖς ἀσφαλῶς καὶ ταχέως καὶ εἰς τιμὴν συμφέρουσαν πᾶν βιβλίον κατὰ παραγγελίαν, συνοδευομένην ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.

Ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ ἡμῶν ὑπάρχει καὶ πλῆρες

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ

πλουσιώτατον εἰς εἶδη, εἰς ποιότητας καὶ εἰς φιλοκαλίαν, ἐνθα εὐρίσκονται εἰς τιμὰς ἀπιστεύτως προσιτὰς, πάντα τὰ χρειώδη Γραφείου, καὶ ἐν γένει γραφικὴ ὕλη, ἀπὸ τῆς ἀρίστης μελάνης μέχρι τῶν εἰδῶν ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ. Οἱ ἐν Ἀθήναις συνδρομῶνται μας ἐγένοντο ἤδη προθύμως τακτικοὶ πελάται τοῦ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΥ καὶ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΥ.

Λοιπὸν : Ὅλοι οἱ συνδρομῶνται τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων» ἄς ἐπισκεφθῶσι τὸ

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΚΑΙ ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ «ΚΟΡΙΝΝΗΣ»

Ἐν ὁδῷ Προαστείου, ἀριθ. 10.